

Lauris Gundars

TRUŠA DZIESMA

komēdija

Darbojas:

ARNOLDS

LIENE

ROBERTS

piecdesmitgadnieki

Arnolda un Lienes dzīvoklis, viesistaba: augsti griesti, pārlieks plašums, pasen remontēts, dažādos laikos iegādātas mēbeles. Lielo logu aizkari cieši aizvilkti.

Gar vienu istabas sienu rindā stāv visdažādāko izmēru, formu un pielietojuma spoguļi - tie sastatīti līdzās tā, lai attēls būtu pēc iespējas vienlaidus. Vidēji ātrā tempā skaļi tikšķ mehāniskais metronoms - tā ritmā, lūkodamies savā spoguļattēlā, ARNOLDS veic īpašas deju soļu kombinācijas. Viņš tās atkārti vairākkārt - līdz kamēr zīmējums vairs nejūk. Tad Arnolds strauji dodas pie skapja - no tā atvērto durvju aizsega viņš iznāk pārgērbis bikses: džinsu vietā viņam kājās violetas, spīguļiem nošūtas platgalu bikses. Sprīdi par mazu, ar aukliņu apjotas. Nolūkojies savā spoguļattēlā no visām pusēm, Arnolds izslēdz apputējušo griestu lampu un nogāž slīpi uz krēsla stāvlampu - tā izgaismo viņu kā prožektors. Uz skapja Arnolds uzstutē pretējā virzienā vērstu rakstāmgalda lampu: nu viņš ir staru krustpunktā - bikses spoži viz ik uz soļa. Arnolds pārregulē metronomu uz ātrāku tempu, kādēļ dejas kļūst stipri efektīgāka. Spoguļos skatītais, šķiet, Arnoldu apmierina. Viņš dejas no labās puses uz kreiso, tāpat no kreisās uz labo. Un atkal atpakaļ. Un atkal turp. Un visbeidzot, neizsīdamies no ritma, Arnolds ķer no plaukta šmaugu vāzīti - viņš ceļ to pie mutes kā mikrofonu.

ARNOLDS. (*dzied*)

Sper soli, trusi, soli sper,

Sper soli, durvis vaļā ver...

Lai rai-rai-rai-rai-rai-rai-rā,

*Un rai-rai-rai, kas rai-rai-rai-rai-rā,
Sper soli, trusi, soli sper...*

Arnoldam dziedot, istabā ir ienākusi LIENE: acīmredzami tikko ieradusies - ielas drēbēs. Viņa labu brīdi nekustīgi lūkojas Arnolda priekšnesumā nemanīta, bet kad beidzot tiek spoguļi ieraudzīta, Arnolds no pārbīja pat skaļi iekliedzas.

ARNOLDS. Klauvēt vajag!!!...

Kā slēpdamies, viņš nozūd aiz skapja durvīm. Ieslēgtās griestu lampas gaismā istabā atkal viss bālē.

ARNOLDS. Ko tu atskrēji?! Šodien vēl ir piektdiena! Piektdiena taču?!

LIENE. Mūs palaida ātrāk...

Labu brīdi tikšķ vien metronoms - Arnolds iznāk no sava aizsega to stādināt.

LIENE. Mēs vakar strādājām ilgāk, palaida ātrāk - pie ģimenēm, uz sestdienu...

ARNOLDS. Tad vismaz piezvani! Tik grūti bija?!

Liene neatbild. Taču tad Arnolds negaidīti viņu skauj, kaisli skūpstā un pat, pacēlis no zemes, izgriež dažus riņķus pa istabu.

ARNOLDS. Mini trīs reizes - kas te notiek?! Viens - divi - trīs: neuzminēsi! Pat necenties! Nu, vismaz versijas! Es esmu palicis traks, piemēram! Nu, mini taču! Paskaties: tas ir asinīs, gēnos! Skaties! Es tev saku, apsēdies, sēdi! Skaties - kājas pašas atceras!...

Nosēdinājis Liēni istabas kaktā, Arnolds iziet iepriekš dejotos soļus - precīzi un nekļūdīgi.

ARNOLDS. Viens, un grieziens, divi, trīs, pa kreisi - viens, un divi, trīs, uz priekšu, apkārt, strauji galva! Un viens, un grieziens, galva, apkārt! Ūn - atpakaļ!... Atceries?! Precīzi: kājas, galva, rokas, balss - nekas nav mainījies, itin nemaz! Neticami! Tu redzi, redzi?!

Liene apstiprinoši pamāj.

ARNOLDS. Atbildi taču - redzi? Skaļi! Kaut kas noticis? Ir? Nav? Nu, tad, lūdzu: vismaz atbildi, ja tev nav grūti! It kā tu te viena pati būtu - manis nav!

Liene gan ver muti, lai ko teiktu, taču Arnolds neklust ne uz mirkli.

ARNOLDS. Varbūt tevi tas izbrīna, mani nemaz: tāpat kā elpot - tu vienkārši nevari aizmirst. Uzmodini nakts vidū - lūdzu! Viens, un grieziens, divi, trīs, pa kreisi - viens... Man riebjas tas vārds, bet... jā, profesionāli. Riebīgi profesionāli! Kad pauti nemaiza! Ne? Tu dzirdi?! Ja tevi tas neinteresē, vari iet ārā! Es tevi neturu!

LIENE. Es dzirdēju.

ARNOLDS. Tevi neviens nespiež te sēdēt - ej ārā! Celies un ej! Ej, es saku!

Un Liene patiešām negaidīti strauji ceļas un iziet no istabas laukā. Arnolds stājas pussolī, tad tomēr turpina savu deju, taču bez iepriekšējās degsmes.

Tad viņš lien uz skapjaugšas un ceļ lejā ģitāru - putekļainā apvalkā.

ARNOLDS. (*sauc*) Uzskāņo stroķi! Dzirdi?! Man vajag uzskāņot! Es spēlēšu!...

Pēc brīža Liene tiešām nāk pildīt Arnolda vēlmi - nu viņa ir novilkusi mēteli un zābakus, uzģērbusi vienkāršu mājas halātu, čības. Liene skaņo ģitāru lietpratīgi. Arnolds tikmēr uzsāk balss treniņa vingrinājumus. Tie kļūst arvien skaļāki. Tiesa, ne vienmēr veiksmīgi.

LIENE. Es nedzirdu.

ARNOLDS. Kāpēc tu neprasi, kas te notiek? Nekas te nenotiek? Rit ierastā dzīvīte, ja? Pat cunami tevi neatmodina, ja? Ū-ū, mosties - kas te notiek?

LIENE. Es redzu.

Viņa nestāj skaņot ģitāru, Arnolds skūpst Lienes kaklu, muguru.

ARNOLDS. Bet kāpēc? Kāpēc notiek tas, kas notiek?! Un kas nenotiek katru dienu.

Kāpēc? Nu, pajautā - kāpēc: es tev saku priekšā!

LIENE. Kāpēc?

Arnolds tomēr neatbild uzreiz, viņš izgaršo pamatīgu pauzi.

ARNOLDS. Mūs rakstīs. Disks. Divi diskī. Varbūt. Noklausīsies un rakstīs... Tagad drīkstī jautāt: kas?

LIENE. Kas?

Viņa atdod Arnoldam uzskāņoto ģitāru.

ARNOLDS. Tā ir taisnība, ir! Man šorīt piezvanīja: viņi mūs jau zina, sen zina! Tā arī teica: *Mums viss jau sen skaidrs: kas ir kas!* Tā arī teica! Nē, protams, vari neticēt!

LIENE. Es ticu.

ARNOLDS. Vismaz nemelo!

LIENE. Vannasistabas spoguļi drīkst ņemt?

ARNOLDS. Es varu arī apvainoties.

Nekā neteikusi, Liene tomēr ņem no spoguļu rindas laukā sev vajadzīgo.

Nometis ģitāru, Arnolds metas viņai nopakaļ - spoguļis Lienei tiek atņemts:

Arnolds ar to iestājas istabas durvīs.

ARNOLDS. Paskaties, paskaties - tu pazīsti šo sievieti? Pazīsti? Es ne! Kādreiz pazinu kādu citu! Šo ne! Skaties!

LIENE. Es esmu nogurusi...

Arnolds ir noklusis.

LIENE. Abas dienas bija jāstrādā ilgāk - lai sestdien pie ģimenēm... Tu dzirdi?

Spogulis Arnolda rokās slīd aizvien zemāk.

LIENE. Tev slikti? Šodien zāles dzēri? Dzēri?! Dzirdi mani?...

Negaidīti Arnolds liek spoguļi zemē un cieši skauj Lieni. Un skūpstā.

ARNOLDS. Es tevi pabarošu, uztaisīšu vakariņas! Tūlīt uzklāšu...

LIENE. Neesi vēl visu apēdis? Divās dienās.

ARNOLDS. Tu taču kaut ko atnesi, noteikti atnesi: kaut ko garšīgu, vai ne? Atnesi?

Zemeņu jogurts? Uzminēju?

LIENE. Jā.

Arnolds nebeidz vien skūpstīt Lieni.

ARNOLDS. Es tūlīt izkrāmēšu tavu somu - pasēdi! Es tūlīt. Es esmu izsalcis kā vilks. Ā-ā-ām: es apēdīšu šito halātu, šitās zeķbikses!...

Liene iesmejas. Tad iespiedzas: Arnolds ir negaidīti pacēlis viņu uz rokām.

ARNOLDS. Tev nekad, nekad vairs nebūs jāstrādā!

LIENE. Dullais - es esmu smaga!

ARNOLDS. Tu dzīvosi kā princese, karaliene! Es zvēru: tev netrūks nekā!

LIENE. Trīs kilogrami man šogad ir klāt! Dzirdi? Tu zāles neesi dzēris!...

Un Arnolds patiešām arī saļimst, Lienes svaru neizturējis.

LIENE. Tev slikti?!...

Tomēr Arnolds smejas: nu viņi abi guļ uz grīdas.

ARNOLDS. Rīt tu rakstīsi atlūgumu! Jā, rīt! Pietiek!

LIENE. Rīt ir sestdiena...

ARNOLDS. Tad parīt!

LIENE. Svētdien nevar...

Arnolds strauji ceļas augšā.

ARNOLDS. Tu vispār dzirdi, ko es saku? Neturi mani par muļķi!

LIENE. Tūlīt ēdīsim...

Arī viņa ir piecēlusies.

ARNOLDS. Es saku: *jauna dzīve*, es te augām dienām ņemos, bet viņa - *sestdiena, brīvdiena*! Paldies! Protams, vai tad man var ticēt?! Es taču lidinos pa mākoņiem, es esmu stulbs sapņotājs! Bet kādam jau arī ir maize, jogurts jānopelna, vai ne?! Un tad *sestdien, svētdien pie ģimenēm*!...

LIENE. Cikos tu ēdi pusdienas?

Arnolds atkal ķer spoguļi, uz brīdi piemet priekšā Lienes sejai, lai tad slaidi mestu to zemē. Spogulis džinkstot plīst.

ARNOLDS. Un neaizmirsti: es taču esmu plaši pazīstams histēriķis! *Izkliedsies un pāries*...

LIENE. Pēc trim minūtēm būs gatavs.

ARNOLDS. Paldies, nevajag, es iztikšu. Man negribas ēst. Ej vien: tu esi nogurusi, izsalkusi. Ej.

Neatbildējusi Liene dodas uz durvju pusi.

ARNOLDS. Tu taču zini: būs ļoti slikti, ja tu tagad aiziesi.

Un Liene paliek uz sliekšņa. Atpakaļ nepagriezusies. Labu brīdi istabā ir kluss.

ARNOLDS. Es viņus sazvanīju. Visus. Rīt piecos, šeit...

Liene griežas atpakaļ ļoti strauji.

LIENE. Visus?

ARNOLDS. Jā. Andrejs dzīvo citur...

LIENE. Un viņi piekrita?

ARNOLDS. Rīt piecos, šeit... Tagad tu tici?

LIENE. Un viņi būs?

ARNOLDS. Apsolīja. Visi.

Arnolds smejas, grib skaut Lieni, taču šoreiz viņa izsprūk.

LIENE. Viņi spēlēs?

ARNOLDS. Vispirms viņi atnāks. Rīt piecos viņus sagaida dzīves lielākais pārsteigums. Viņi vēl nezina to, ko zini tu.

LIENE. Viņi būs?

ARNOLDS. (*smejas*) Tev arī asinis sāk vārīties, ne? Un tagad mini, kas mūs klausīsies, kas rakstīs. Mini trīs reizes - neuzminēsi! Nu - versijas! Nekad neuzminēsi, nemaz necenties! Lūdzu, apsēdies, citādi nokritīsi! Vismaz pieturies! (*svinīgi*) Un laimīgie ir!...

Tālāko Arnolds čukst Lienei ausī.

ARNOLDS. (*pēc brīža*) Tu dzirdēji?...

Iepretim iepriekš dzirdētajam, Arnolda čukstētais, acīmredzami, satraukumu Lienē neraisa.

LIENE. Jā...

ARNOLDS. Jā, es arī biju mēms - šajos platuma grādos viņi vēl nevienu nav aicinājuši, nevienu! Mēs esam pirmie. Nē - vienīgie! Viņi ir atteikuši visiem, pilnīgi visiem. Arī Aleksītim. Kā viņš esot tur lēkājis, veselās cūkas uz uguns cepis! Nu, kur tad tas disks ir? Tik maziņš, ka neredz?... Neraudi! Es arī gandrīz bimbāju, goda vārds! Pasmaidi taču!

Liene gan ļaujas Arnolda skāvienam, taču neuzsmaida.

ARNOLDS. Ir tik grūti klusēt, gadiem klusēt. Skatīties uz to visu un klusēt.

Nepazemoties. Nepalikt par ākstu, noturēties. Un redzi: to novērtē! Pat neticami. Nē, mēs nesapņojam - tā ir realitāte...

LIENE. Man sāj galva...

ARNOLDS. Jā, es arī nevaru nomierināties: galvā bišu strops! Pirmajā diskā secībai jābūt tādai: *Trusis* - tituls, protams, tad *Upmala*, tad *Raķete*, un tad uzreiz klusu, klusu: *Aladina burvju lampa*. Bet pēc tam runājam skaidru valodu: *Nakts bruņinieks...* (iedziedas)

Soļo nemanāmais spēks,

Nemanāms un draudīgs...

Bet varbūt *Bruņinieks* titulā? *Trusi* var arī pārprast, bet *nemanāms un draudīgs!*... Tie esam mēs! Tu dzirdi?

LIENE. Jā...

ARNOLDS. Ko - jā?! Tās ir tavas dziesmas vai manas, galu galā?! Ja tu domā citādi - lūdzu, runāsim! Tu atkal gribi savu *Osi*? Lūdzu, protams, kas tev var liegt, bet tā nav pareizā izvēle, tu labi zini... Varbūt tu parunāsi ar mani?

LIENE. Tas ir tik negaidīti...

ARNOLDS. Jā, tas varētu pat mironi uzmodināt. Tikai ne tevi. Jo tu domā par kaut ko svarīgāku. Kur tad mēs bijām vakar, aizvakar?

LIENE. Kursos.

ARNOLDS. Šoreiz tava grāmatvedība ir bijusi tik jautra, ka nevari vien aizmirst? Vai arī tie bija kādi citi kursi? Kvalifikācijas celšanas.

LIENE. Tur visi vīrieši bija precēti.

ARNOLDS. Muļķīgāka attaisnojuma, kā zinām, nav. Un cik tad viņu tur bija? To precēto.

LIENE. Četrsimt trīsdesmit seši.

Viņa liecas uzlasīt no grīdas saplīsušā spoguļa lauskas. Arnolds gan viņai tās atņem un met atkal zemē.

ARNOLDS. Piedod. Protams, tas ir tik stulbi! Atvaino. Viss ir mainījies, bet es taču pats vēl to neaptveru - idiots! Es negribu, negribu vairs būt tāds kretīns! Negribu un nebūšu!

Apskāvis Lieni ap pleciem, viņš lūkojas abu atspulgā vienā no spoguļiem.

ARNOLDS. Apsoli: ja es vēl kaut reizi to aizmirsīšu, atkal būšu kretīns, tu mani pametīsi. Ņemsi un pametīsi, apsoli! Bez komentāriem. Pietiek! Mums ir jādzīvo, nevis jāpārvēršas par punduriem... Nu, vismaz apzvēri uzreiz kraut man pa purnu. Labi?!...

Trusi, mēs tā piestāvam viens otram. Joprojām. Paskaties!...

Arī Liene beidzot paceļ acis un palūkojas spoguļī.

ARNOLDS. Nu?... Tikai nesmejies, ja?!...

Viņš sāk rādīt dažnedažādas muļķīgas grimases.

ARNOLDS. Nesmejies! Nesmejies, Trusi, tīģeris nāk! Ā-ā-ā-ā!!!...

Un Liene patiesi iesmejas - taču smieklī drīzāk ir rūgti. Iepretim Arnolda vētrainajiem: viņš vairs nespēj stāties smīdināt Lieni - grimase nomaina grimasi.

LIENE. Pagaidi!... Es... Vienu dienu tu, cilvēks, vairs nevari... Dzirdi? Beidz... Varbūt man nav taisnība, bet... kaut kas ir jādara - kad zūd jēga, lai ko tu arī neizdomātu... sevis muļķošana... Beidz! Laikam man jau sen vajadzēja! Es nezinu... Tas ir neiespējami...

ARNOLDS. Kas?

LIENE. Viss...

Arnolds ir pārstājis ākstīties: viņš spiež Lieni vēl ciešāk sev klāt. Bet viņa negaidīti kaisli pēkšņi skūpst Arnoldu.

LIENE. Tu saproti?

ARNOLDS. Jā, mēs esam klusējuši tik ilgi, bet viss ir iespējams, viss! Mēs to izdarīsim! Uz priekšu, Trusi, soli sper!

Un viņš metas prom aiz skapja - Liene paliek, muti pavērusi, taču nekā nepateikusi. Aiz skapja kaut kas būkšķ un klauz - Arnolds krāmējas.

ARNOLDS. (*bals*) Aleksītis māju būvē - mazais, kautrīgais Aleksītis. Laikam jau taisnība, ko par viņu runā, ne? Es šais laikos varētu būvēt māju? Man būtu kauns! Mēs neesam palikuši par blēžiem, un tas ir mūsu kapitāls. Tas pat ir dīvaini, ka kāds to pamana, ne? Un kas pamana!... Teikt godīgi? Paši lielākie sūdabraļi!

Stenēdams Arnolds iznes istabas vidū lielu, paveca modeļa magnetofonu.

Tad, nozudis vēlreiz, parādās ar kaudzi lenšu spolēm.

LIENE. Tu dzirdi?

ARNOLDS. Ko?... Jā.

LIENE. Tu tiešām nedzirdēji?

ARNOLDS. Šodien zāles dzēri? Atnest?

LIENE. Es tā jūtos, es tā domāju! Jā!

ARNOLDS. Jā! Man bija tieši tāpat! *Bah* - kā ar bomi pa galvu: putra, šausmas, izmisums. *Un tālāk, tālāk?*... - es sev jautāju?! Beigts jau vēl neesi, bet ko tālāk - nezini. Un neviens priekšā nepateiks! Bet es pateikšu: man viss ir skaidrs. *Bah* otrreiz, un viss skaidrs - kāds augstāks spēks, ne?! Nē - vienkārši asinis, asins sastāvs...

Viņš ir uzstāvējis uz magnetofona vienu no spolēm. Ieslēdzot aparāts gan sāk neciešami gaudot - Arnolds dauza to ar plaukstu, ar dūri, pa visām malām.

LIENE. Izbeidz! Nevajag!!!...

Viņa gan nespēj pārkliegt vecā magnetofona gaudas, kādēļ visbeidzot sper tam ar kāju. Un griezīgā skaņa noklust. Tās vietā atskan mūzika - kādas

dziesmas ievads. Tiesa, tas saklausāms vien ar pūlēm, caur pamatīgu šņākoņas slāni.

ARNOLDS. Skaidrs ir viens: izvēle ir kritusi uz mums viena vienīga iemesla dēļ - pamatīgums un nepretenciozitāte. Pamatvērtības, vienvārdsakot. Zini, man Aleksīša ir Žēl - tici vai ne!

Ierakstā vīrieša balss uzsāk dziesmu. Vārdi gan nav saklausāmi. Iespējams, ka tas ir Arnolds. Nu viņš pievienojas ieraksta piedziedājumam.

ARNOLDS. (*dzied*)

*Un raķete mūs gaisā raus,
Vai resnais DŽo to ļaus, neļaus,
Mēs ugunsdziru baudīsim,
Un paši pogu spiedīsim, pa trim, pa trim!...*

Apsēdies, tu esi nogurusi. *Pa trim, pa trim* - mēs esam bijuši moderni jau toreiz, ne? Ne modīgi, moderni. Šodien mēs iznākam un saucam viņiem mugurās: *Veči, vecenes, zelts ir tepat! Velti jūs bizojat uz Klondaiku! Jahūū!...* Apsēdies taču!

Liene gan griežas, lai dotos no istabas laukā.

ARNOLDS. Kas notiek?!

LIENE. Tu esi izsalcis, es sataisīšu...

ARNOLDS. Paldies! Paldies tev!... Es esmu tik laimīgs...

Viņš skūpst Lienu, izslēdz griestu lampu, un, paķēris viņu dejas tvērienā, sāk kustēties šņācošās dziesmas ritmā - atkal klāt piedziedājums.

ARNOLDS. Tu taču arī vēl atceries - to vienkārši nevar aizmirst!... (*dzied*)

*Un raķete mūs gaisā raus,
Vai resnais Džo to ļaus, neļaus,
Mēs ugunsdziru baudīsim,
Un paši pogu spiedīsim, pa trim, pa trim!...*

Šai dziesmai, acīmredzami, ir izstrādāta sava, īpaša horeogrāfija. Arnoldam gan ik brīdī soļi jūk, taču drīzāk tāpēc, ka viņš dzelžaini spiež sev klāt Lienu, kura dejo gluži mehāniski. Un nevainojami. Magnetofona ierakstā gan dzirdama arī sievietes balss, taču Liene klusē. Dziesmai beidzoties, ilgstoši skan vien šņākoņa un neizprotami klakšķi. Abi dejojāji brīdi sastinguši stāv pēdējā dejas solī, sakļautas rokas augšup pastiepuši.

ARNOLDS. Iedomājies - ja mēs nekad nebūtu satikušies, kas tagad būtu tu, kas es... baigi...

LIENE. Es neko neatceros, pilnīgi neko!

ARNOLDS. Man arī tā likās. Bet es gribēju, ļoti gribēju. Mēs bijām, mēs esam leģenda, jā - nav ko kautrēties. Tāpēc tev bail: es jau to sapratu iepriekš...

Negaidīti dzīvoklī noskan durvju zvans.

ARNOLDS. (*čukst*) Mēs neesam mājās!...

Viņš steigšus izslēdz magnetofonu un spožo stāvlampu.

ARNOLDS. Naudu mēs ieguldīsim mājās, lielos īres namos. Simts īrnieki pienes tev nodevas - katru mēnesi, smaidīdami. Bet tu dari ko gribi: dziedī, komponē, vēderu kasi. Vai lidinies.

Zvans noskan vēlreiz, uzstājīgāk.

ARNOLDS. Cūka! Parazīts!... (*Lienei*) Tu neizslēdzi virtuvē gaismu?!

LIENE. Es jau gāju...

ARNOLDS. Gāju-kāju-slāju! Nu, tad ej, ej tagad pati!

Zvans skan vēlreiz, un Liene dodas uz durvju pusi.

ARNOLDS. Mēs nopirksim arī šito māju. Pašu pirmo. Vienalga, cik prasīs: es gribēšu redzēt tos ģimjus! Tā arī pasaki!... Pagaidi! Mūs var mest laukā tikai mēnesi pēc tiesas galīgā sprieduma. Mēs esam pārsūdzējuši - termiņš vēl nav sācies. Es viņam aizvakar jau to borēju. Nekādā gadījumā nelaid pār sliekšni: tas ir mūsu dzīvoklis, mūsu! Nu, ej taču!... Pagaidi!

Viņš strauji skūpst Lienu.

ARNOLDS. Tā ir pēdējā reize, goda vārds! Viss. Mēs arī varam būt haizivis, Trusi!

Neatbildējusi Liene iziet, zvans skan atkal. Ar sparū aizcirtis ciet durvis, Arnolds labu brīdi lūkojas savā spoguļattēlā. Tad ņem nomesto ģitāru un pozē - kā reklāmas fotogrāfijām. Tiesa, ilgstoši viņam tas nesokas - drīz Arnolds jau spiež ausi pie durvīm. Klusums otrpus tām ir satraucošs. Visbeidzot viņš no jauna met ģitāru sānis un paver durvis spraugā.

ARNOLDS. (*pārspīlēti laiski*) Kas tur, mīļā, ir?...

Tomēr atbildēts viņam netiek, kaut gaitenī dzirdama rosība.

ARNOLDS. Vai kāds atnācis, mīļā?...

LIENE. (*bals, pēc brīža*) Nē... jā, sētnieka kungs...

Arnolds noklust, taču rosība gaitenī kļūst skaļāka - pat šķiet, ka kāds grūstās, kaut kas kludz, vairākkārt čīkst durvju eņģes.

ARNOLDS. Tūlīt, mīļā, nāku!...

Arnolds gan pat netaisās to darīt.

ARNOLDS. Nāku!...

Tomēr, kad gaitenī nobūkšķ kas patiesi smags, viņš beidzot metas no istabas laukā. Tiesa, pirms tam - lai slēptu savas spožās bikses - uzrāvis garu, stipri novalkātu, stepētu atlasa rītasvārku.

Nu rosība otrpus durvīm kļūst vēl pamatīgāka - skan gan Arnolda, gan Lienes, gan vēl kāda vīrieša nesakarīgi izsaučieni, atkal blīkšķi un eņģu zviedzieni. Tad viss noklust. Uz labu brīdi.

Visbeidzot gaitenī skan šņuksti, un, tikai istabā ienākot ROBERTAM, tie izrādās esam smiekli - viņš, acīmredzami, ir dabūjis pa aci: nu masē labo vaigu. Robertam cieši nopakaļ klibo Arnolds - arī smiedamies caur šņukstiem: viņš ir sasitis kāju. Arnoldam rokā balts plastikāta maiss, no kura pil laukā biezs, sarkans šķidrums. Labu brīdi abi pūlas remdēt savas sāpes.

ARNOLDS. Es skatos: viņa sit. Sētnieku, saimnieka vergu. Domāju: tad jau viņš pirmais ir sitis - loģiski, ne?... Es maucu pretī!

ROBERTS. Tā laikam izskatījās - es kļupu, *nafel*, kaut kā aizķēros, potīte sagriezās, *nafel*. Pakaļā, *nafel*.

Arī Roberts sāk pieklibot, braucīt potīti.

ARNOLDS. Man taču bija jābūt vīrietim, vecim!

ROBERTS. Trusis laikam pūlējās mani noturēt, *nafel*.

ARNOLDS. Iedomājies, ja es nebūtu iespēris pa stenderi, būtu trāpījis pa nierēm?!

ROBERTS. Es jau kapā būtu, *nafel*, melnajā caurumā!

ARNOLDS. Vēl ir spēks kaulos, ne? Varu.

Arnolds skauj Robertu.

ARNOLDS. Tu esi laimīgs?

ROBERTS. Ļoti, *nafel*...

ARNOLDS. Es jautāju nopietni! Nezinu, varbūt tāds vecums - kas iekšā, tas uz mēles! Es varu, es gribu tev pateikt! Tagad, tūlīt un te! Jā, es esmu laimīgs, redzot tevi. Un tu? Nopietni.

ROBERTS. Jā...

ARNOLDS. Un zini, pirmo reizi mūžā es tā īsteni esmu laimīgs, tevi ieraugot. Tici vai netici: es varu to pateikt. Tu esi te, un es esmu laimīgs, vienkārši, prasti laimīgs.

ROBERTS. *Nafel*, es...

ARNOLDS. Apsolīsim viens otram: no šī brīža godīgi, atklāti un... pozitīvi! Pat tad, ja kaut kas nepatīk. Nav taču uzreiz jāviebjas, jākliedz: visu var izrunāt. Ar smaidu. Apsoli!

ROBERTS. Nu. Mums vajag tieši un skaidri. Un pozitīvi... Es... *Nafel*, te baigi karsts, ne?

ARNOLDS. Nu, saki, saki...

ROBERTS. Man... es, *nafel*, gribu tev... ai, *nafel!*...

ARNOLDS. Tev paliek zils!

Viņš mirklī spiež Robertam pie acs mazo vāzīti, ko iepriekš izmantojis mikrofona vietā.

ARNOLDS. Turi! Cieši! Pāries! (*smejas*) Sētnieka kungs! (*pēkšņi*) Ko viņa tura mani par muļķi! (*sauc gaitenī*) Kāpēc "sētnieks", *nafel?*...

ROBERTS. Es pats gribēju tevi pārsteigt, es, *nafel!* Mēs gribējām, lai tu neko nenojaut, un tad *hop*: parādos es, *nafel*. Laime! Nevis sētnieks.

ARNOLDS. Tu zini, es nekad, nekad mūžā nevienam un nekad neesmu uzbrucis! Bet tagad, šitiem - varu, *nafel!* Jā, nožņaugt. Jā, zinu, tas nav labi, tas ir slikti, jā! Bet godīgi, ne?! Varu derēt, viņi taču dzied mūsu dziesmas! Piedzeras un korī dzied, *nafel*.

Iedomājies viņu ģimjus, kad šie uzzinās, kas ir to viņu... tautas dziesmu autors! Es!

Mēs!... Tu esi laimīgs?

ROBERTS. Nu.

ARNOLDS. Es arī biju apreibis, vismaz diennakti: negulēju, stulbi smaidīju - pats sev spogulī! Es vēl joprojām esmu noreibis, vēl esmu! Un ar tevi tagad ir tas pats!

Arnolds atkal skauj Robertu. Taču tad strauji rimst: viņš ir pamanījis paša ienesto, zemē nomesto plastikāta maisu, kuram nu apkārt sarkana pelķe.

ROBERTS. Tur ir nocirsta galva, *nafel!*

Smejas abi, Arnolds gan nedroši. Roberts ņem maisu un sāk krāmēt no tā laukā pārtiku - maizi un apelsīnus, sieru un vīnogas, desu un konjaku. Viss ir sarkans: maisā ir plīsusi tomātu biezeņa pudele.

ARNOLDS. (*smejas, dzied*)

Asinis, asinis, asinis, mūsu dvēseles asinis!...

(*sauc uz durvīm*) Atnes lupatu!

ROBERTS. Trusis arī, vispār nokrita, ne...

ARNOLDS. (*sauc*) Un spaini!... Es esmu izsalcis kā vilks! Kā lacis! Kā pūķis!

Viņš nokož desai galu - sarkanās notriektas bijušas vien viņu rokas, tagad arī Arnolda seja. Turpmāk sarkanais biezenis tiek nemitīgi slaucīts, tomēr vienmēr nedaudz aizķeras.

ROBERTS. Tā arī domāju: divas dienas viens pats mājās, *nafel*, izsalcis un nikns!

ARNOLDS. Jā, tur ir sakars, ir! Izsalcis un nikns, *nafel!* Un laimīgs šoreiz! (*sauc*) Mums te ir cūcība, dzirdi?!

ROBERTS. Viņa nokrita vispār...

ARNOLDS. (*pārtrauc*) Kā tu zini, ka viens pats?... Un mēs neesam nabagi - ledusskapī vienmēr kaut kas ir!

ROBERTS. Tu pats teici.

ARNOLDS. Ka nav ko rīt?

ROBERTS. Ka viens pats. Divas dienas. Es vienkārši tā iedomājos, *nafel*. Teici, kad zvanīji.

ARNOLDS. Es teicu? Kāpēc?

ROBERTS. Nezinu, *nafel*! Un tad es vienkārši...

ARNOLDS. Es neteicu! Un kas tas ir "*nafel*"?! Kā papagailis. *Nafel, nafel*! Tas tagad ir modē, ja? Stulbi!

ROBERTS. Labi: es meloju! Meloju, *nafel*!

ARNOLDS. Nē! Piedod! Pats palieku stulbs!

ROBERTS. Tāds vecums laikam. *Nafel*.

ARNOLDS. Tu arī jūti, ne?

Abi smejas.

ARNOLDS. (*sauc*) Tu dzirdi? Mēs gaidām!

Arnolds attaisa konjaka pudeli. Dzer no kakliņa pats, dod Robertam. Atkal smejas abi - šoreiz viens uz otru skatīdamies: viņi ir nosmērējušies, dzerdami no sarkanās pudeles.

ARNOLDS. (*iedziedas*)

Asinis, asinis, asinis, mūsu dvēseles asinis!...

Varbūt šito likt pēdējo? Jā! Pēdējais gabals visu dienu skan ausīs: *Asinis, asinis, asinis, mūsu asinis!...* Cilvēks dungo zem deguna, bet acu priekšā viņam - lai kur neietu - mūsu foto: uz diska vāka. Mūsu dvēseles asinis! *Nafel!!!*

Viņš nomet rītasvārku, uzzib spožas bikses. Arnolds paķer ģitāru un nostājas vienā no iepriekš izmēģinātajām pozām.

ARNOLDS. Un tu man sēdēsi te blakus. Te, apakšā. Uz ceļa. Labā ceļa. (*par biksēm*) Jā, man tās vēl ir! Un iet uz vēdera ciet! Jā, *nafel*! Un es neko, neko neesmu aizmirsis!

Viņš veikli izdejo dažus soļus.

ARNOLDS. Tas ir asinīs, gēnos: tu pats redzēsi!

ROBERTS. Es... nezinu... Laikam, *nafel*, nevarēšu. Skaidri un tieši, *nafel*.

ARNOLDS. Tu esi mēģinājis?

ROBERTS. Es tā, *nafel*, pozitīvi! Tu pats teici. Tev jāsaprot, *nafel*.

ARNOLDS. Es nedzirdu.

ROBERTS. Es to saku, *nafel*, pozitīvi - es nevarēšu laikam...

ARNOLDS. Es nedzirdu.

ROBERTS. Tad klausies, *nafel!*

ARNOLDS. Jā, tas nav viegli. Tu esi sevi piemānījis, piemulķojis, salauzis, tu esi aprimis, piemērojies, un tagad, *nafel*, lūdzu: atkal ir jābūt pašam! Lūdzu, *nafel!* Sūdīgi. Baigi. Bet tev tas būs tikai mirklis - *hop*, un pāri ir. Esi domājis par mani: es esmu turējies gadus. Gadus, *nafel!* Bet es tev nekā nepārmetu, protams, es saprotu, protams. Un piedodu. Protams. Jā, man tie bija gadi. Tev - sekunde!...

ROBERTS. Nē, *nafel*. Es par citu, es...

ARNOLDS. Par to pašu mīļais, par to pašu.

Viņš iedzer konjaku pats un dod arī Robertam.

ARNOLDS. Ņem un sākam.

ROBERTS. Varbūt uzēd?...

ARNOLDS. Paēdis cilvēks ir miris cilvēks! *Paēdis un miris!* Mūsu otrā diska nosaukums! Protests. Mēs radīsim jaunas lietišas - otrajā ripulī tikai jauni gabali. *Paēdis un miris! Nafel!*

Roberts klusēdams dzer no pudeles pamatīgu malku. Tikmēr Arnolds sāk cilāt magnetofona lenšu ruļļus, izmeklēdams vajadzīgo: ik brīdi iešņācas kādas dziesmas pirmās taktis. Dažkārt viņam atkal nākas aparātu dauzīt.

ROBERTS. (*apņēmīgi*) Klausies, *nafel!*...

ARNOLDS. Es esmu izsalcis un nikns! Nenāc klāt, *nafel!* Nenāc, es esmu bīstams! Izsalcis un nikns!!!...

Arnolds ir bijis ļoti skaļš, kādēļ istabā strauji metas iekšā Liene.

LIENE. Nevajag! Tā nedrīkst!!!...

Viņa metas pie Arnolda, pūlas notīrīt sarkanos pleķus uz viņa sejas, taču tad pamana, ka arī Roberta seja ir raiba.

LIENE. Trusi, tu?!!! Puikas! Nevajag! Mēs taču esam lieli, saprātīgi! Visu var izrunāt, puikas! Miers, puikas!!!...

Vīriešus manāmi izbrīna Lienes izmisums, taču jau pēc brīža abi sāk smieties.

ARNOLDS. Es viņam pirmais maucu!

ROBERTS. Nē, es, *nafel!*

ARNOLDS. Es!!! Viņš bija to pelnījis!

Tikai tagad Liene saprot, ka abu sejas nav asiņu notriektas.

ARNOLDS. Tu pati teici: *viņam zobi jāizdauza! Nodevējs!* Es arī tik ilgi biju gaidījis šo brīdi! Nē, viņš pats piedāvāja: *vainīgs, sit, nafel!*

ROBERTS. Jā...

Liene gan jau griežas, lai dotos prom, taču Arnolds jau skauj viņu un skūpstā.

ARNOLDS. Mēs esam visu nokārtojuši - es piedevu: viss ir labi. Tu esi laimīga? Nu, saki taču! Skaidri un gaiši.

Un Liene patiešām pēkšņi apraudas. Nu arī viņa skūpstā Arnoldu.

LIENE. Paldies, paldies tev!... Piedod, Trusīt, piedod!...

ARNOLDS. Trusīt! (*Robertam*) Es neesmu to dzirdējis jau gadus piecus!

ROBERTS. Redzi...

LIENE. Trusīt. Jau sen tam bija jānotiek, vai ne?...

Viņš atkal skūpstā Lieni, abi smejas - viņa caur asarām.

ROBERTS. Labi, *nafel*, pietiek!!!

LIENE. (*Arnoldam*) Es domāju, tas būs tik grūti! Tas taču arī ir grūti, vai ne?! Es domāju par tevi sliktāk, Trusīt, daudz sliktāk! Tagad vari domāt slikti par mani!

ARNOLDS. Skaidrs taču: ja cilvēku izdzen pa durvīm, ir vainīgs tas, kuru izdzen. Nevis es. Redzi, ko viņš atnesa. Atvainojās. Tagad viņš beidzot saprot, ko nozīmē nesalūzt, gadiem, vai ne? (*Robertam*) Mums jau nu gan nav jaunums, ka tu esi nodevējs. Tas bija svarīgi tev pašam.

LIENE. Trusīt...

ARNOLDS. Skaidri un gaiši. Nebojāsim nervus. Protams, nodevējs. Tikai, lūdzu, runāsim pozitīvi. Es, piemēram, esmu pilnīgi pozitīvs. Apsolīsimies nekad vairs par to nerunāt, viss: nekā nav bijis! Mēs visu aizmirstam un nekad vairs bez vajadzības tev to neatgādinām. (*Lienei*) Apsoli tu arī.

LIENE. (*Robertam*) Es nesaprotu...

ARNOLDS. (*Lienei*) Saslaucīsi pēc tam! Ņem! (*par konjaku*) Robim grēki dārgi maksājuši.

Arnolds ir sniedzis pudeli Lienei, taču tad jau atkal iedzer pats un dod to tālāk Robertam, kurš gan atsakās no tās.

ROBERTS. Mēs... Es, *nafel*... Man tev jāsaka, ka...

ARNOLDS. Ņem, drosmei!

Un Roberts patiešām ņem pudeli un dzer no tās visai izmisīgi.

ARNOLDS. Nereibst! Nemaz nereibst!

Kad Roberts sniedz pudeli Lienei, viņa strauji apmetas un dodas uz durvju pusi. Taču šai brīdī Arnolds ieslēdz magnetofonu - tajā skan kādas dziesmas priekšspēle. Viņš paspēj gan izslēgt griestu lampu, gan ieģrūst Robertam ģitāru, gan uz slietņņa notvert Lieni. Viņa pretojas velti.

LIENE. Es pēc lupatas! Pēc lupatas! Laid!... Lupata!!!

Arnolds iedziedas līdz ar ieraksta šņācošo balsi. Arī šai dziesmai viņiem ar Lieni ir sava horeogrāfija - Arnolds vada viņu kā lelli.

ARNOLDS. (*dzied*)

*Aukstas acis, aukstas rokas,
Saulē sasalst vārdi,
Auksta dzīve mums un smaidi,
Vēsa mīlestība.*

*Aladin, Aladin, pieskaries,
Uzziedēsim dārzā tavā, Aladin,
Aladin, Aladin, pieskaries,
Ledus čaulas nebaidies.*

Starpspēles horeogrāfija ir īpaši izstrādāta - gara un efektīga.

ARNOLDS. (*dejojot, Robertam*) Viss ir tāpat kā agrāk! Jā! Aizver muti, muša ielidos! Nu, uz priekšu! Sāc! (*dzied*)

*Karsta sirds un karstas domas,
Ledus čaula sargā,
Karstas asaras un čuksti,
Verd tur bezgalīgi.*

Roberts Arnoldam ir klausījies: viņš gan nepiespēlē ģitāru, bet bungo pa tās korpusa otru pusi. Roberts to, acīmredzami, māk.

ARNOLDS. (*dzied*)

*Aladin, Aladin, pieskaries,
Uzziedēsim dārzā tavā, Aladin,
Aladin, Aladin, pieskaries,
Ledus čaulas nebaidies.*

Dziesmai beidzoties, atkal labu brīdi šņāc un klakst tukšā lente. Arnolds skūpst Lieni.

ARNOLDS. Tas ir tavš labākais gabals. Nevis *Osis*. *Aladins*!

Negaidīti Liene sagumst uz Arnolda pleca.

ARNOLDS. Viss taču ir labi! Tagad ir labi! Neraudi, lūdzu, nevajag!... Tu esi nogurusi? Neesi ēdusi? Es tūlīt - tu taču atnesi kaut ko! Jogurts! Tūlīt! Un Robis te desu!... Beidz! Skaidrs: es arī divas dienas raudāju...

Roberts pēkšņi ļoti apņēmīgi liek nost ģitāru un izslēdz magnetofonu.

ROBERTS. Tagad runāšu es, *nafe!*

ARNOLDS. Nu redzi, tu taču arī visu atcerējies! Uzreiz - pēc deviņiem gadiem! Asinīs...

ROBERTS. Ir svarīgākas lietišas.

ARNOLDS. *Aladins*, starp citu, ir visgrūtākais, nevis *Osis*.

ROBERTS. Es tagad runāšu!

ARNOLDS. Jā! Jā! Nāc!

Ar otru roku Arnolds skauj arī Robertu: nu visi sakļāvušies ciešā lokā.

ARNOLDS. Es jūs mīlu! Dzirdiet? Es kādreiz kādam kaut ko tādu esmu teicis, ko? Esat dzirdējuši? Es mīlu jūs. Tas dod spēku, ne? Kaut vai tas, ka tu, cilvēks, runā skaidri un gaiši. Un pozitīvi. (*Robertam*) Kā tu jūties? Es mīlu tevi. Un tu?

ROBERTS. Jā, patiesībā...

ARNOLDS. Es esmu tik laimīgs. Tik daudz bijis jāizcieš, lai to sajustu. (*Lienei*) Tu arī esi laimīga. Un mīli mūs. Mani. (*dzied*) *Uzziedēsim dārzā tavā, Aladin...*

LIENE. Neapmīzies tikai!

Arnolds iesmejas, taču acumirkļi apklust.

ARNOLDS. Par ko tu?

LIENE. Par tevi.

Viņa sparīgi raujas no loka laukā, taču Roberts nelaiž.

ROBERTS. (*Arnoldam*) Tie ir nervi. Atvaino. Es negribētu, ka tu visu uztvertu tā... negatīvi, teiksim. Mēs to negribētu abi...

LIENE. Par ko tu?

ROBERTS. Par viņu. Par mums.

LIENE. Runā par sevi!

Viņa atkal grib izrauties, un atkal Roberts nelaiž.

ROBERTS. Viss! Labi! Viss, *nafel!* Es runāju: mēs mīlam viens otru! Tā!

Brīdi viss ir kluss. Vien Liene iesāk smieties.

LIENE. Par ko tu?

ROBERTS. Par mums.

ARNOLDS. Nu ja, es arī saku. Un tas ir tik... pozitīvi, vai ne.

Liene jau smejas skaļi.

ARNOLDS. Neesi ciniska! Viņš runā par mums visiem trim. Ne mums abiem! Beidz! Tu ļoti labi visu saproti! Pārslēdzies vienreiz. Labi, es saprotu: visus šos gadus es... nebiju, teiksim, pozitīvs. Bet to taču mēs tagad saprotam - es vienkārši nevarēju būt savādāks. Laiks aizmirst! Viss ir mainījies. Viss. Mīli. Un aizmirsti. Ir jāpalaiž sevi vaļā, dzirdi! Mēs abi jau esam pozitīvi. Un tu?... Vai ne? Piekrīti taču.

Kad Liene grib no vīriešiem atbrīvoties, viņu tura jau abi.

ROBERTS. Es tūlīt vēlreiz!

ARNOLDS. Ko tad?

LIENE. Nevajag.

ROBERTS. (*pēkšņi ļoti noteikti*) Izbeidz! Pietiek! Es nevaru vairāk!

ARNOLDS. Par ko tu?

ROBERTS. Ne jau tev!

LIENE. Un ne jau arī man!

Šoreiz Roberts spiests saturēt loku, lai tas nepajūk.

ROBERTS. Skatīsimies viens otram acis! Skaidri un gaiši! Acīs!!!

ARNOLDS. Es jau skatos - skaidri un gaiši!

ROBERTS. Mēs mīlam viens otru, *nafel*...

ARNOLDS. Jā...

ROBERTS. Aizveries! Klausies! Es runāju par tavu sievu! Turpmāk mēs ar viņu dzīvosim kopā!

ARNOLDS. Tik burtiski es nebiju domājis...

ROBERTS. Acīs skaties, acīs! Nu! Tu taču redzi: tā ir taisnība, ko es tev saku! Jā, tu to tiešām dzirdi! Un nemeklē kādus pārpratumus, spēlītes! Skaidri un gaiši. Un pozitīvi: zvēru. Mēs gribam dzīvot kopā! Abi ar viņu! Viss, *nafel*!

LIENE. (*Robertam*) Acīs! Skaties acīs! Nu! Jā, tā ir taisnība, ko tu redzi! Par vēlu! Pats labi zini - par vēlu! (*Arnoldam*) Un tu arī: skaties acīs! Manās acīs! Tu ļoti labi saproti! Visu!

ROBERTS. Kāpēc?

Vispirms Liene, tad Arnolds raujas no ciešā loka laukā, taču Roberts izmisīgi tomēr tura viņus kopā.

ROBERTS. Tā nedrīkst, nedrīkst: ja mēs to neizrunāsim tagad, neizrunāsim nekad! Nekad! Mēs taču te nemuldam par - es nezinu - vecām čībām: te izšķiras mūsu... likteņi! Jā, *nafel*, tā ir!

LIENE. Ah-ah-ah!

ROBERTS. Jā, un skatīsimies, *nafel*, viens otram acīs!

LIENE. Skaties! Nē, manējās skaties! Viņa un manās reizē!

ROBERTS. Sieviete taču esi tu, *nafel*, bet pat es labāk saprotu: mums jāizrunā! Nē, stāvi!!!

Viņam jau nākas Lieni iekautīt, lai viņa no loka neizrautos.

LIENE. Vīrietis! "*Nafel, nafel*"! Man vemt gribas!

ROBERTS. Mēs runāsim, es, *nafel*, teicu!

LIENE. Labi, es vemšu.

Kad loks jau ir uz jukšanu, Liene ar Robertu kā pēc pavēles rimst.

ROBERTS. (*Arnoldam, čukst*) Tev slikti?...

LIENE. (*Arnoldam*) Tu šodien neesi dzēris zāles!... Nu, atbildi taču!

ROBERTS. Nav pulsa!

LIENE. Tur tev arī nav!

ROBERTS. Nekur nav!

LIENE. Es teicu, es tev teicu, ka tā būs!

ROBERTS. Viņš elpo, elpo!

Liene skūpst Arnoldu, arī Roberts abus skauj. Pēc brīža Arnolds knapi no abiem izraujas - gluži bez elpas. Roberts metas viņam nopakaļ.

ROBERTS. Sēdi! Apsēdies! Es tevi lūdzu! Mēs taču esam pieauguši cilvēki...

Arnolds vairās, neļauj Robertam sev pieskarties.

ROBERTS. (*pēkšņi skaļi*) Liels vecis, *nafel!* Sēdi!!!

LIENE. Klieodz pats savā mājā! Liec mūs mierā!

Liene nostājas Robertam ceļā. Un viņš patiešām arī rimst. Tad Liene sēdina Arnoldu un ļoti lietišķi sāk viņu barot - ar joprojām sarkani ķēpājošajiem Roberta nestajiem produktiem: desa tiek kosta no gala, siers no gabala.

LIENE. Ir arī zemeņu jogurtiņš... virtuvē. Sakošļā, nerij taču - neviens neatņems! Un zāles tu arī šodien neesi dzēris.

ROBERTS. (*Lienei*) Paldies! Liels paldies!

Viņš strauji dodas prom, taču uz sliekšņa stājas. Labu brīdi klusē.

LIENE. (*Arnoldam*) Gribi dzert? Uzlikšu kafiju. Nu, iekodi mēlē? Redzi nu - nesteidzies taču!...

ROBERTS. Visu labu!

LIENE. (*Arnoldam*) Viss, viss, pārgāja jau!

ROBERTS. Es taču nedrīkstu tagad iet prom! Jūs nedrīkstat mani laist, *nafel*. Skaidrs taču! Tas paliks kā tāds augonis, uz visu mūžu. Pūžņos, smirdēs, *nafel*, bet jūs tik smaidīsiet: *nekas nav noticis!* Jūs, *nafel*, salauzīsiet paši savas dzīves. Ne manējo! Savas. Es aiziešu un aizmirsīšu. Mierīgi! Man gabals nenokritīs.

LIENE. (*Arnoldam*) Nerij! Nerij, es teicu!

ROBERTS. No sirds ārā, no dzīves laukā! *Nafel!*

LIENE. Tad visu labu, visu labu, visu labu!

Roberts tomēr griežas atpakaļ.

ROBERTS. Jā, es nevarēju dabūt to pār lūpām tā - uzreiz! Glēvi?! *Viss par vēlu!* Protams, jo es izskatījos tāpat kā viņš katru dienu! Puņķis. Ar drebošu apakšlūpu. Kurš gaida, ka kaut kādā dievišķā veidā viss nokārtosies pats no sevis. Kāds cits pateiks, cits izdarīs. Jā, es parādījos tev tāds, kāds patiesībā esmu, *nafel!* Uz brīdi, cilvēks. Bet tad jau *viss par vēlu!*... (*Arnoldam*) Zini, tas notiek jau trīs gadus. Mēs guļam. Regulāri.

LIENE. Tu taisījies iet.

ROBERTS. (*Arnoldam*) Kopš tās nakts, kad tu, cēlais gars, pasūtīji mani dirst.

LIENE. Saldā atriebība.

ROBERTS. Viņai vajadzēja vīrieti. Vīrieti.

LIENE. Un kas tad ir *vīrietis*?

ROBERTS. Viņa teica, ka...

LIENE. (*pārtrauc*) Vīriešiem ir arī dvēseles!

ROBERTS. (*Arnoldam*) Arī dvēseles. Nevis - *tikai* dvēseles.

LIENE. Nekāda augoņa nav! Neplīst un nesmird. Viss, esi brīvs!

ROBERTS. Jā, es esmu brīvs, pilnīgi brīvs. Jo man ir vēl viena *vīrieša* pazīme - nauda.

LIENE. (*Arnoldam*) Nekad, nekad es neesmu tā teikusi, nekad! Meli! (*Robertam*) Un nesmīni, nesmīni! (*Arnoldam*) Spļauj laukā, izspļauj! Mums pašiem viss ir! Zemeņu jogurtiņš...

ROBERTS. Par manu naudu pirkti - neaizrijies.

LIENE. Es pirku par savu, pati - jogurtiņu!

ROBERTS. (*Arnoldam*) Par *asinsnaudu*!

LIENE. (*Arnoldam*) Nekad! Nekad es neesmu no viņa nekā ņēmusi!

ROBERTS. (*Arnoldam*) Tev vēderā asinsdesa par *asinsnaudu*! Tā tu toreiz teici? Zemā, briesmīgā balsī. *Nodevējs*...

LIENE. (*Arnoldam*) Tu vispār kaut ko tādu spētu iedomāties? Smieklīgi: viņš man dod naudu! Un es ņemu! Trusīt! Tu taču mani pazīsti, vai ne?!

ROBERTS. (*Arnoldam, par Lieni*) Skaties, skaties! Nu, tu taču viņu pazīsti, vai ne!

LIENE. (*Robertam, par Arnoldu*) Šodien viņš vairs to nesauktu par *asinsnaudu*: es varu saderēt! Pilnīgi noteikti! Vai tad mēs akli, vai, esam: mūzikas ierakstu tirdzniecība vienīgā piekļūst cilvēku dvēselēm. Pa tiešo. Jauniņām, zaļām dvēselēm. Un tas, patiesībā, pat ir... svētīgs darbs, beigu beigās. (*Arnoldam*) Muļķim skaidrs, ne? Tas ir cēlākais no naudas grābšanas veidiem, teiksim tā! (*smejas pārlietu skaļi*) Nē, es pilnīgi nopietni!

ROBERTS. Tagad arī jūs varēsiet šai svētīgajā misijā piedalīties.

LIENE. Nesalīdzini! Tu vienkārši esi andelmanis. Bez mums tu būtu... *nafels*! Piedod, lūdzu! Un tas ir objektīvi. Tur nu nekā darīt nevar: kāds visu to rada. Ar tev nepazīstamu, dievišķu dzirksti. Jā. Nekā smieklīga. Te ir kas jautrs? Nekā smieklīga! Beidz!... Nē, tu smīni gan!

ROBERTS. Es tikai priecājos. Godīgi, pozitīvi priecājos. Par to, ka jūs priecājaties. Tā, ka pa sienu augšā jākāpj, priecājaties. Par to, ka jūs pirks.

LIENE. Mūs?! Mūs nopirkt?! Mūs nopirkt nevar!!!

ROBERTS. Ja es pārdodu, tad pērk jūs.

Liene atkal kļūst pārlietu skaļa.

LIENE. Mūs nevar nopirkt! Nevar! (*Arnoldam*) Nu, pasaki taču!!!

ROBERTS. Nu, protams, tas ir baismīgi sarežģīti, praktiski neiespējami. Jābūvē, patiesībā, tāds pamatīgs slazds...

Strauji klustot smiekliem, Liene kļūst pat draudīgi rāma.

LIENE. Stulbi. Muļķīgi.

ROBERTS. Tagad varam visu izrunāt?

LIENE. Viss.

ROBERTS. Skatieties taču dzīvei acīs, *nafel!*

LIENE. (*Arnoldam*) Pietiek rīt! Še, uzdzer!

Viņa iegrūž *Arnoldam* konjaka pudeli. Pirms tam gan Liene ir paspējusi iedzert arī pati - nu viņas lūpas tapušas koši sarkanas: nosmērētas.

LIENE. (*Robertam*) Augonim jāsprāgst?

ROBERTS. Protams.

LIENE. Lai izsmird?

ROBERTS. Citādi nedrīkst!

Liene skūpst *Arnoldu*.

LIENE. (*Arnoldam*) Mēs piekrītam. Vai ne, Trusi. Augonim jāsprāgst. Apsēdies ērtāk, iekārtojies.

ROBERTS. (*Arnoldam*) Piedod, tev drusku sāpēs. Bet citādi to nevar izdarīt. Tu taču pats negribēsi mocīties visu atlikušo mūžu: *kas viņiem tur bija? trīs gadus? bija, nebija? Par naudu vai tāpat?...*

LIENE. Skaties taču dzīvei acīs! *Nafel!*

ROBERTS. Nu ja!...

LIENE. Piedod, tev drusku sāpēs.

ROBERTS. Lūdzu, nepārvērt to visu par cirku. Ir dzīvē mirkli, kas ieķeras smadzenēs, sirdī. Līdz kapa malai.

LIENE. Piemēram.

ROBERTS. Šis būs tāds.

LIENE. Un kad tu mani pirmo reizi ieraudzīji...

ROBERTS. Jā, piemēram.

LIENE. Kad?

ROBERTS. Tas bija... bija, bija. To neaizmirst. (*Arnoldam*) Piedod.

LIENE. Toreiz tu pat nepamanīji mani. Četrus gadus dauzīji savas trulās bungas un domāji, ka es esmu grupas mazā draudzenīte.

ROBERTS. (*par Arnoldu*) Tu jau pati atdevi viņam visus savus gabalus...

LIENE. Būtu zinājis, kas es esmu patiesībā, būtu pievērsis uzmanību!

ROBERTS. Tu biji jauka...

LIENE. (*par Arnoldu*) Kad tu precējies ar visām viņa sievām pēc kārtas, tev acu priekšā bija vien mans vaigs!

ROBERTS. Visām! Simts!

LIENE. Un viņas abas tevi tā piesēja, ka tu pat ar asiņainām kājām pie manis atskriet nevarēji!

ROBERTS. Jā! Viņas pašas mani izvēlējās!

LIENE. (*Arnoldam*) Viņš joprojām domā, ka Freda ir viņa meita.

ROBERTS. Beidz, *nafel*! Izbeidz!!! Mēs runājam par šodienu. Par mūsu rītdienu, *nafel*, galu galā!

LIENE. Mums ir šodiena jāizprot, lai...

ROBERTS. (*Arnoldam*) Viņas taču pašas tevi pameta, vai ne?! Mēs visi to zinām! Un es esmu tev ļoti pateicīgs, ka spēji stāvēt tam pāri. Tā, *nafel*, ir īsta draudzība. Un varbūt, *nafel*, es tiešām to nodevu toreiz. Varbūt. *Asinsnauda*! Man katru nakti tas ausīs skan, tici. Tā nekliedz vienaldzīgais. Es tikai negribu sev atzīties, ka...

LIENE. Tātad: tev viņas abas nemaz nevajadzēja, bet...

ROBERTS. Un Freda ir mana! Un pagājušogad - tavai zināšanai - viņas visas trīs pieņēma manu uzvārdu! (*Arnoldam*) Tas taču nav tik svarīgi, vai ne? Beigu beigās es viņas baroju, ģērbju. Arī Līniņu, nabadzīti.

LIENE. (*Arnoldam*) Kad tu nezināji, kur viņas grūst, tā taču bija labākā izeja, ne?! Viņš gribēja sasniegt visu, ko esi sasniedzis tu, iegūt visu, kas ir viņa elkam. Kaut ar visiem bērniem un vājprātīgo Elliņas māmiņu komplektā.

ROBERTS. Aizveries, *nafel*!!!

LIENE. (*Arnoldam*) Nu, mosties taču vienreiz! Pulss tev ir normāls - nesimulē! Un viss jau ir nokārtojies.

ROBERTS. (*Arnoldam*) Nē, tu pasaki viņai, *nafel*: es tevi uzvarēju! Tu pats to katru reizi atzini. Atceries?! Runā, *nafel*, pasaki! Noslauki vienreiz to ģīmi - es nevaru skatīties!

Aplaizījis pirkstu, viņš pats ņemas tīrīt nost no Arnolda sejas sakaltušo tomātu biezeni.

LIENE. Vēl nomazgā viņam kājas! Aplaizi!

ROBERTS. Piedod - elks cilvēkam var būt, es nezinu - Einšteins un Eizenšteins, *nafel*! Nevis viņš. Elks! Kā es varu gribēt līdzināties cilvēciņam, kurš dabūja tevi tikai tad, kad mazo draudzenīti jau bija izņēmuši cauri visi mūsējie. Un divos apļos.

LIENE. Izņemot tevi. Abos divos apļos!

ROBERTS. Viņš nav mans elks! Nav, *nafel!* (*Arnoldam*) Mosties, vienreiz! Netēlo traumētu suni!

LIENE. Tu mani vēl gribi?

ROBERTS. Tevi?! *Nafel!*

LIENE. Pagaidi, nesteidzies! Apsēdies, elpo mierīgi. Skaidri un gaiši: tu vēl mani gribi?

Lienes rāmā nopietnība patiešām Robertu atvēsina.

ROBERTS. Ko tu gribi, lai es atbildu?

LIENE. Es gribu, lai tu padomā vispirms, pajautā sev. Un tad arī atbildi pats sev. Godīgi.

ROBERTS. Es neesmu bijis pietiekami godīgs?!

LIENE. Neapšaubu. Bet tagad palīdzi man. Arī viņam. Un sev. Lai nebūtu jāmokās: *vai es gribu, vai man tikai vajag? vai vajag tāpēc, ka ir glēvi mest plinti krūmos? Vai...*

ROBERTS. Viss! Apklusti. Kaut uz mirkli!...

Aizvēris acis, viņš labu brīdi klusē.

ROBERTS. Godīgi?...

LIENE. Un skaidri.

ROBERTS. Es nevaru...

LIENE. Tagad, pašlaik - tu gribi mani, vēl gribi?

ROBERTS. Nē...

LIENE. Paldies.

ROBERTS. Tas bija tik grūti, tik ļoti grūti, tici man!

LIENE. Paldies - es priecājos, ka tu esi godīgs. Tici man! Tev bija tādām jābūt.

ROBERTS. Iekšā viss... asiņo: es esmu, esmu tevi gribējis, mīlējis, goda vārds! (*Arnoldam*) Piedod: tās bija tīras jūtas - tev nebūtu jādusmojas nemaz. It nemaz: zvēru!

LIENE. Un tagad cauri ir...

ROBERTS. Un tagad cauri ir. Dzīve.

LIENE. Kad sasniegts kārotais.

ROBERTS. Jā, laikam... Nē! Es taču atteicos, pats atteicos no tevis! (*Arnoldam*) Tu uzvarēji, tu.

LIENE. Es arī šeit vēl esmu.

ROBERTS. Es tevi zaudēju, zaudēju - es esmu tik apjucis...

LIENE. Tu pierādīji, ka esi vairāk man vajadzīgs par viņu, esi vērtīgāks. Tu panāci savu. Atkal viņu uzvarēji.

ROBERTS. Tu izspiedi no manis, ko gribēji: es nemaz...

LIENE. Es taču to zināju! Zināju un zināju, ka zinu. Muļķe! (*Arnoldam*) Patiesībā neviena cita man nav bijis, dzirdi, neviena paša: tikai tu. No septiņpadsmit gadiem.

Nevienu citu es neesmu gribējusi - tas ir galvenais. (*Robertam*) Atceries, tu vēl uzsprāgi: kā tu tagad vari avīzi lasīt?!...

ROBERTS. Kad?...

LIENE. (*Arnoldam*) Tu taču to zini, Trusi! Gribi zemeņu jogurtu? Un padzerties? Kur tu esi tā noķēpājies, kas tas ir?

Ar mutē paslapinātu pirkstu viņa ņemas tīrīt Arnolda seju.

LIENE. Tev viss ir, pilnīgi viss - man nekā vairāk nevajag: es neesmu ne Āfrikas karaliene, ne Madonna. Tu taču pazīsti mani, vai ne, pazīsti taču, Trusi! Un es zinu, kāpēc es dzīvoju - jā! Te, tagad, ar tevi. Visus šos gadus. Jā - un tu arī zini. Nu, viss ir kārtībā! Ja? Nu, pasaki taču. Vienu vārdiņu. Princesīte mana...

Viņa skūpst Arnoldu. Rāmi un ilgi.

Tikmēr Roberts iedzer pamatīgu konjaka malku, pie viena no spoguļiem sakārto apģērbu, noslauka noķēpāto seju un paklusām dodas prom. Taču kad viņš jau ir uz sliekšņa, Arnolds strauji atbrīvojas no Lienes skavām.

ARNOLDS. Pagaidi! Mums jāsāk tūlīt! Sazvanīsim mūsējos - sākam šodien! Kāpēc rīt un piecos: es taču nemaz pats nespētu sagaidīt. Nomirtu no nepacietības. (*Lienei*) Trusi, zvani! Visiem!

Roberts tomēr jau ver durvis.

ARNOLDS. Nekur tu neiesi, skaidrs!

Arnolds metas viņam nopakaļ.

ARNOLDS. Tev nav jābīstas! Mēs taču esam cilvēki, pieauguši, saprātīgi cilvēki. Pozitīvi cilvēki. Dzirdi? Es tā domāju, es tiešām tā domāju! Nu, kā man tev to vēl pierādīt? Lūdzu, es izdarīšu, ko teiksi? Pa logu izlekt? Lūdzu. Nu, saki. Es pierādīšu.

Pēkšņi Arnolds negaidīti strauji skauj Robertu un apņēmīgi skūpst uz lūpām. Tad skaļi un gari smejas.

ARNOLDS. Kā māku, tā pierādu. Man svarīgs tikai viens: lai tu sajūti - es tevi mīlu. Mēs nedrīkstam visu atsākt ar aukstām sirdīm, aukstām rokām. Aukstiem vārdiem. Nekur tu neiesi, neizspruksi! Es jums visiem to pielaidīšu, goda vārds! (*Lienei*) Trusi, tu sazvanīji? (*Robertam*) Es jums visiem šodien to pielaidīšu, *nafel*, nebēdz! Jūs inficēsieties! Ar mīlestību! Stulbi skan, ne? Patiesība skan banāli - vārdi, vārdi, vārdi! Tāpēc jau mēs neesam ne sūda rakstnieki, ne deklamētāji. (*dzied*)

Valodā tu citā runā,

Lapās dzirdi "mīlotā"...

Arnolds ar varu ir nosēdinājis Robertu krēslā un uzlicis uz magnetofona kārtējo lentes rulli: caur šņākoņu atkal skan dziesma. Tiesa, šoreiz Arnolds nedejo, viņš vien dzied. Kaut ierakstā saklausāma tikai sievietes balss.

ARNOLDS. (*dzied*)

*Glaužu vaigu asiņaino,
Cieši tavam stumbram klāt,
Zinu, sīka tev pie kājām,
Rokas stiep tu Visumā.*

*Osi, osi, osi, osi,
Valodā tu citā runā,
Lapās dzirdu "mīļo..."*

Pēkšņi viņš izslēdz magnetofonu.

ARNOLDS. Mīļotie! Beidzot ir kaut kas jādara! Mums nav tik daudz laika - dzīve ierobežota laikā... Labi pateicu?

Viņš pasviež Lienei no grīdas pacelto, galēji atskaņojušos ģitāru.

ARNOLDS. *Osis* būs tituldziesma. Šodien kā vēl nekad iepriekš ir vajadzīgs šis *mīļotā!* Jā, sentiments. Mēs taču esam pieauguši cilvēki, nekautrēsimies. Tas jau arī, *mīļotie*, ir mūsu trumpis. (*Lienei par ģitāru*) Nu, es spēlēšu, dzirdi?! (*Robertam*) Tūlīt mūsējie būs klāt - sāksim!

ROBERTS. Rīt, piecos.

Arnolds atņem Lienei ģitāru, kuru gan viņa tā arī nav sākusi skaņot.

ARNOLDS. Marš zvanīt! Lai nāk tūlīt!

ROBERTS. Ir nakts. Divi.

ARNOLDS. Jūs taču visi esat atrofējušies, pārkaļķojušies! Tev nebūs kauns tizli dauzīt savus kastroļus? Jābūt formā, *mīļotais!* Tā nu ir lieta, kur jāpiestrādā!

ROBERTS. Noklausīšanās būs tikai nākamgad - vēl septiņi mēneši.

ARNOLDS. Cik tu esi pašpārliecināts - man vemt gribas! Tu sāksi tūlīt, *mīļotais*, tūlīt pat! Spēlēt nav andelēt! Paēdis muzikants ir miris muzikants!

Smejoties viņš skrien no istabas laukā.

Labu brīdi istabā ir kluss, Liene ar Robertu pat galvas nepagriež, lai palūkotu viens otrā.

Dzīvokļa dziļumā Arnolds kaut ko pamatīgi šķindina, krāmējas. Negaidīti

Liene metas pie Roberta un patiesi kaisli skūpst viņu, bet nākošajā acumirkļī viņa jau ir atpakaļ savā vietā, muguru Robertam pagriezusi.

ROBERTS. (*skaļi čukst*) Es nesaprotu...

LIENE. (*tāpat*) Aizveries!!!

ROBERTS. Rīt... cikos? Turpat...

LIENE. Aizmirsti!!! Sēdi!!!!...

Pamatīgi trokšņodams, istabā atgriežas Arnolds - viņš nes sešus visdažādākā lieluma virtuves katlus. Arnolds liek tos Robertam apkārt - kā bungu komplektu. Vālīšu vietā - koka karotes. Skan pamatīgi.

ARNOLDS. (*Robertam*) Es piespiedīšu tevi, piespiedīšu! *Nafel!* Tu atkal būsi cilvēks!

ROBERTS. Tagad ir nakts - trīs: cilvēki guļ.

ARNOLDS. Cilvēki, īsti cilvēki neguļ! Nekad!

Arnolds sāk sist pa katliem pats sev takti.

ARNOLDS. (*dzied*)

Un raķete mūs gaisā raus,

Vai resnais Džo to ļaus, neļaus,

Mēs ugunsdziru baudīsim,

Un paši pogu spiedīsim, pa trim, pa trim...

Robertam neizdodas kavēt Arnolda bungošanu, to izdara Liene - viņa izrauj Arnoldam no rokām koka karotes negaidīti strauji.

LIENE. Aizveries!!!...

Pārsteigts Arnolds gan skaļi smejas, kādēļ Liene metas ar karotēm viņam virsū. Arnolds vairās, pretojas, līdz beidzot skauj Lieni cieši sev klāt.

ARNOLDS. Uh, uh, uh, uh, uh! (*Robertam*) Nervi, nervi! Man arī bija baigi pirmajā dienā: sienu ar dūrēm daudziju! Vari iedomāties - no prieka, laimes: nav ko slēpt! (*Lienei*) Iedzersim zāles. Es arī šodien aizmirsu, ja, Trusi. (*Robertam*) Viņa neraud, nē, neraud...

ROBERTS. Ir vēls...

ARNOLDS. Tūlīt visi būs klāt, tūlīt. Trusis sazvanīja. (*par katliem*) Sāc, sāc, klusiņām. Uzklāj segu un sāc!...

ROBERTS. Viņi vispirms klausīsies ierakstu - tur var iztikt ar elektroniku.

ARNOLDS. Dzīvs cilvēks, dzīvas balsis, acis, rokas - tas ir mūsu galvenais trumpis.

Kāpēc tad viņi mūs ir izvēlējušies? Padomā taču ar galvu!

Arnolds palaiž Lieni vaļā. Viņa klusi dodas uz durvju pusi, taču Arnolds jau atkal viņu apsēdina un iespiež rokā ģitāru.

ARNOLDS. (*Lienei*) Es spēlēšu!

ROBERTS. Bet viņi taču nekā negarantē - tā viņi teica.

ARNOLDS. Jā, tā viņi teica! Formas pēc. Tā viņi saka visiem. Un ļoti pareizi: tas mūs stimulē! Mēs strādājam intensīvāk, produkts iznāk nesalīdzināmi labāks!

ROBERTS. (*pēkšņi, skaļi*) Tu redzi mani?! Redzi?!

Viņš pēkšņi ir pielecis kājās.

ARNOLDS. Man prieks, jā...

ROBERTS. Tu dzirdi mani?! Es runāju! Dzirdi?!

ARNOLDS. Kurls neesmu...

ROBERTS. Un smadzenes tev ir, *nafel*?!

ARNOLDS. Tu apzināti mums bojā šo vakaru?

ROBERTS. Nu, prasi! Jautā taču!

ARNOLDS. Ko?...

ROBERTS. Tu taču jau sen, *nafel*, brīnies! Jautā! Jā, atbilde var sagraut šo vakaru, nakti, šo nedēļu! Un visu tavu dzīvi! Bet ja tu klusēsi, tas vienalga notiks: pēc septiņiem mēnešiem! Tad pilnīgi noteikti. Slimniekam nav vairs daudz atlicis, *nafel*.

ARNOLDS. Ej prom! Mēs negribam...

ROBERTS. Nu ja! To jau es arī saku! Nu!

ARNOLDS. Mēs neko, pilnīgi neko nevēlamies tev jautāt! *Nafel*!

ROBERTS. Tu gribi gan! (*Lienei*) Viņš taču man neko nav teicis: ne par zvanu, ne ierakstiem, diskiem, ne visiem tiem idiotiskajiem noteikumiem - septiņi mēneši, piemēram! Neko! Bet, redz, es zinu! Viņš tikai piezvanīja un miglaini izdvesa: *rīt, trusīši, piecos, pie manis, ja? ir lieta... Lieta, nafel*!

Arnolds smejas, acīmredzami pārlietu skaļi.

ARNOLDS. Kas tad man tev būtu jājautā, veikalnieka kungs? Man kaut kā vēl joprojām nepielec, *nafel*!

ROBERTS. (*Lienei*) Es neko, pilnīgi neko nevarēju zināt! Un viņš to zina, *nafel*!

ARNOLDS. Jūs tur visi peldat vienā haizivju dīķī, *nafel*: tu teicami tos procesus pārzini. (*Lienei*) Mums vienkārši tika uzstādīti tādi paši noteikumi kā visiem citiem! Un viss!

ROBERTS. (*Lienei*) Viņš negrib tam ticēt! Ne par ko, *nafel*!

ARNOLDS. (*Lienei*) Tūlīt viņš vēl sāks lielīties, *nafel*, ka pats ir viņiem mūs piespēlējis! Tūlīt, skaties!

ROBERTS. Viņi raksta, es andelēju: mums, *nafel*, nav nekā kopēja! Es nevarēju zināt!

ARNOLDS. Tas ir viens dīķis, es saku! Skaidrs, *nafel*?!

LIENE. (*Robertam*) Beidz!

ARNOLDS. Tā nav taisnība, *nafel*! Lai ko tu arī izgudrotu, *nafel*. Un tie nav joki, *nafel*!

ROBERTS. Acīs, dzīvei acīs!!!

LIENE. Izbeidz!!!

ARNOLDS. Stulbi joki, *nafel*! Tu vairs nesajēdz, ar ko var jokot, ar ko ne, *nafel*!!!

ROBERTS. (*kliedz*) Es negribu uz jums kliegt! Negribu! Un neklieģšu! Mēs esam saprātīgi, civilizēti, pieauguši cilvēki! Cilvēki!!!

Arnolds ar Lieni patiešām noklust.

ARNOLDS. Ir nakts, četri...

Brīdi klusē visi.

ROBERTS. Zvanīja Ritiņa, mana pārdevēja. Viņa spēj samelot jebko, aci nemirkšķinot. Piekrītu: viņa tevi pārāk pacēla debesīs - aizrāvās. Es tā negribēju. Sausi fakti, viss - pilnīgi pietiktu, lai tu beidzot beigtu šnabi dzert un ieietu vienreiz vannā. Viss.

Klusums joprojām.

ROBERTS. Es piedāvāju to visu izrunāt, lūdzu. Jā, esmu vainīgs. Iesākumam. Lūdzu, tagad jūs.

Tomēr Arnolds ar Lieni klusē.

ROBERTS. Piekrītu: ir jāpierod pie domas. Nesteigsimies...

Roberts vairs nespēj nostāvēt uz vietas - viņa soļi istabā klakst kā metronoma tikšķi. Visi joprojām klusē, taču, kad Roberts, Arnoldam garāmiedams, ir pagriezis viņam muguru, Arnolds zibenīgi tver lielāko katlu un pamatīgi vēzējas virs Roberta pakauša. Tiesa, spoguļsiena viņu nodod - Roberts pamana notiekošo, lec sānis, un katls ar sparū triecas pret zemi. Arnolds lido tam līdz, pārējo katlu jūklī iekšā. Troksnis ir apdullinošs. Roberts attopas vien pēc mirkļa.

ROBERTS. (*Lienei*) Un tu mierīgi sēdi! Es redzēju: pat nesatrūcies, pat nenotrīsēji! Protams, mani vajag nosist, *nafel*, vai ne?! Mani! Viņš taču būtu to izdarījis! Es jau tagad būtu auksts! Cik labi! Tu pat acis nepievēri! Viņam ir depresija, nabagam - labi! Bet tu?! Tu esi slepkava, *nafel*, aukstasinīga slepkava! Klusējošā slepkava!!!

Viņš rok no katlu kaudzes laukā Arnoldu, stutē viņu sēdus.

ROBERTS. (*Arnoldam*) Viņa visus trīs gadus džinkstēja - mēs salauzīšot tavu sirdi! Man bija aizliegts būt pret tevi godīgam - tava paša labā! Cik ērti, ne?! Tu viņas gars, es... Tu dzirdi mani, *nafel*? Never acis ciet: tev ir pulss, ir! Man liekas... Tev jādzird patiesība, *nafel*! Vēl tikai desmit sekundes! Klausies! Īsi: es vainīgs nejūtos, neesmu! Viņa teica: tev vajagot kādu kompensāciju, lai nesalauztu sirdi: nu, par mums. Ka mēs gribam! Nu, to, ko vairs negribam! Dzirdi, negribam vairs! Un tas ieraksts taču tevi kompensēja, ne?! Pa sienām staigāji, ar spoguļi runāji, *nafel*! Tā bija vienīgā iespēja: Ritiņa nepiezvanītu, tu te sapūtu. Ar visu savu garu. Un sirdi, *nafel*. Sēdi mierīgi, nebolies, *nafel*! Es nācu attīrīties. Viņai nebija jābūt mājās: veču saruna. (*Lienei*) Man bija drosme, bija! Ko tu atvilkieš? Teici, būsi sestdien! Jā, protams, tu gribēji, lai es melotu tik tālāk, gadiem. Tā tev bija ērti. Jums abiem, *nafel*! Bet es?! Nē, protams, es taču neesmu cilvēks: mani ir jānosit kā utainu suni ar sūdainu katlu!!!... (*Arnoldam*) Tavi bērni, starp citu, lepojas ar manu uzvārdu!...

Arnolds ar Lieni klusē. Roberts aizrāpo līdz skapim, paliek sēžot, atstutējies pret to. Ilgi nerunā neviens.

ROBERTS. Pa tiem septiņiem mēnešiem tu jau būtu pārliccinājies, ka... nokavēts. Piedod. Bet tā ir realitāte. Sāktu kaut ko darīt, un pats saprastu: par vēlu... Tu saproti? Protams, ka saproti, neesi jau muļķis...

Tomēr atbildēts viņam netiek nekas.

ARNOLDS. (*Lienei*) Trusi... zāles. Es šodien neesmu iedzēris.

Taču Liene sēž kā nedzirdējusi.

ROBERTS. Tev nevajag zāles: tu dzirdi labi. Es saku - rītdiena vienalga būs rītdiena, ne vakardiena. Dzirdi?

ARNOLDS. Trusi...

ROBERTS. Es te arī esmu! Es vēl te esmu! Lai kā tev tas nepatīktu. Un es būšu arī rīt, es būšu. Nosītīsi mani parīt, labi! Un kas? Saule vairs neausīs?

ARNOLDS. Trusi, es esmu sagriezies. Ievainojies... asinis.

Viņš aplūko savu augšup pacelto pirkstu.

ARNOLDS. Trusi, dzirdi?... Dzirdi, velns rāvis?! Asinis!

Liene patiešām beidzot sakustas, taču pie Arnolda viņa neiet - joprojām ar ģitāru rokā, nekā neteikusi, uz vīriešiem nepaskatījusies, Liene dodas no istabas laukā.

ARNOLDS. Trusi...

ROBERTS. Parādi!

Viņš aplūko Arnolda roku.

ROBERTS. Tomāti. Kečups.

ARNOLDS. Asinis! Es ievainojos...

ROBERTS. Ar ko?

ARNOLDS. Ar spoguļi!

ROBERTS. (*smejas*) Nobijies pats no sevis?

ARNOLDS. Stulbi! Man asinis tek!

No katlu kaudzes apakšas viņš ir izvilcis spožu iepriekš saplīsušā spoguļa lausku.

ROBERTS. Kečups.

ARNOLDS. Asinis!

Roberts nolaiza Arnolda pirkstu.

ROBERTS. Tomāti...

ARNOLDS. Asinis arī ir sāļas!

ROBERTS. Ar čilli.

ARNOLDS. Ej prom! Tev vairs nav te ko darīt! Es tūlīt pamodīšos: tu esi mans murgs!

Prom!

Roberts pēkšņi iepļaukā Arnoldu.

ROBERTS. Nomodā tu esi, nomodā, *nafel!* Dzirdi?!

ARNOLDS. Es negribu! Es neesmu!

Roberts šķeļ Arnoldam vēl vienu pamatīgu pļauku.

ROBERTS. Ja guli, tad jau nesāp!

ARNOLDS. Nevajag! Viss! Tev nav tiesību!...

ROBERTS. Es tevi atmodināšu! Esi cilvēks!

Negaidīti Arnolds spiež spoguļa lausku sev pie kakla. Roberts metas viņam to atņemt.

ROBERTS. Ass, ass, *nafel!!!*

ARNOLDS. Netraucē!

ROBERTS. Pārgriezīsi artēriju!!!

ARNOLDS. Jā! Es taču tagad esmu cilvēks!

Beidzot Robertam izdodas Arnoldu pievarēt, spožo lausku atņemt.

ROBERTS. Stulbs teātris, *nafel!* Es gribu tev palīdzēt, bet tu... Tas ir netaisni pret mani!

ARNOLDS. Tas ir netaisni pret mani!

ROBERTS. Es esmu godīgs!

ARNOLDS. Tu esi pilnīgi godīgs, es esmu netaisns!

ROBERTS. Jā, *nafel!*

ARNOLDS. Trīs gadus regulāri čakarējot manu sievu, atņemot man pēdējo...

ROBERTS. Mēs tagad, *nafel*, nerunājam par to!

ARNOLDS. Es runāju, *nafel*.

ROBERTS. Bet nevajag!

ARNOLDS. Par ko tad vajag?

ROBERTS. Par... tu zini, pats labi zini, *nafel!* Dzīve ir tāda... drusku sarežģītāka, ne?!...

Par dzīvi, *nafel*, jārunā.

ARNOLDS. (*pēkšņi ļoti rāmi*) Taisām naudu.

ROBERTS. Par ko tu?...

ARNOLDS. Jūs tur visi peldat vienā dīķī, to mēs noskaidrojām - ierakstīt disku, štrunts: tu zini. Rīt sestdiena, tad svētdiena. Pirmdien ķeries klāt.

ROBERTS. Par ko tu runā, *nafel?*

ARNOLDS. Par dzīvi, *nafel*.

ROBERTS. It kā es tev būtu kaut ko parādā, *nafel!*

ARNOLDS. Tu radīji cilvēku. Dievs parasti visu izkārto. Es palūdzu: viss kā nākas.

ROBERTS. Demagogs!

ARNOLDS. Dievs?

ROBERTS. Viss! Piedod, es tiešām kļūdījos! Paliec sveiks.

Viņš dodas uz durvju pusi.

ARNOLDS. Lai tev veicas!

ROBERTS. Visu labu!

ARNOLDS. Dzīvo sveiks!

ROBERTS. Un ko tu darīsi?

Roberts tomēr ir uz sliekšņa apstājies.

ARNOLDS. Tevi tas neinteresē.

ROBERTS. Tā nav! Un tu to labi zini!... Un es, starp citu, arī - ar pilnīgi tīru sirdsapziņu, varu teikt, ka es... mīlu, mīlu cilvēkus. Jā, un es nekaunos... Ai, *nafel*...

Labu brīdi klusē abi.

ROBERTS. Trusis pazuda...

Klusums joprojām.

ROBERTS. Tu neesi zāles dzēris...

Arnolds atkal Robertam neatbild.

ROBERTS. Bet ko tu taisies darīt? Es tiešām gribu zināt!

ARNOLDS. Es arī...

ROBERTS. Uz brīdi, mazu brītiņu kaut vai notici, ka es runāju nopietni... nu, no sirds. Kad es iedomājos tavu stāvokli, es patiešām nesaprotu - ko tālāk? Tu taču esi pilnīgā strupceļā. Dzirdi? Strupceļā, es saku, esi.

ARNOLDS. (*pēc brīža*) Nu, palika vieglāk?

ROBERTS. Es domāju par tevi, tiešām! Un nesmīni!

ARNOLDS. Es nesmīnu.

ROBERTS. Tu vienkārši man netici!

Atkal abi klusē. Konjaka pudele ir jau tukša.

ROBERTS. Labi. Tagad klausies. Tev nekas nav jāsaka, es tev nekā nejautāšu - vienkārši izstāstīšu. Neatbildi neko: tā vienkārši būs viela pārdomām. Tātad... Tikai, lūdzu, neiedomājies, ka es tev kaut ko esmu parādā! Neviens cilvēks otram nav neko parādā, pat ja tam otram tā liekas. Tu taču piekrīti, vai ne? Vai ne?... Nu, klausies! Tātad... es, *nafel*, organizēju ierakstu. labi, pieņemsim - es esmu tajā pašā dīķī. Pieņemsim, ka es to varu. *Legenda atgriežas*. Teicami: plakāts stacijas laukumā, prezentācija ministra diskotēkā, *nafel*. Iznākat jūs... mēs iznākam un sākam! Ko sākam? Lāzera laikmetā sērkokciņus reklamēt?! Jā, jā, jā - tā taču tas arī izklausīsies, tieši tā! Tu man nepiekrīti, ne? Vai ne? Nē, pagaidi, nesaki neko, pagaidi! Es nerunāju par instrumentiem - nopirksim jaunus! Aizņemsimies, *nafel*, no Aleksīša sliktākajā gadījumā. Pagaidi, es tev nekā neesmu

jautājis, ne? Bet būtība, būtība, es jautāju: smuka čaumala, puvis iekšā! Nē, es nekā tev ne...

ARNOLDS. Te ir mana mājā, vēl mana!

ROBERTS. Tev nav vajadzīgi mani prātuļojumi, ja, *nafel*?!

ARNOLDS. Leģenda atgriežas...

ROBERTS. Stop!!! Stop, *nafel*!... Nesplauj taču liktenim ģīmī! Jā, es saprotu: esmu bijis netaisns pret tevi, redzi - es saprotu, es atzīstu. Jā, arī tu esi bijis netaisns pret mani, skaidrs - es noriju. Ja mēs abi to saprotam, runāsim kā cilvēki, īsti, pieauguši cilvēki. Es piedāvāju formulu: es jautāju, tu atbildi. Tikai uz šo uzdoto, konkrēto jautājumu.

Kaislības, *nafel*, malā. Mums ir tev jāpalīdz! Tu piekrīti? Citādi es neesmu ar mieru.

Tātad: mans pirmais jautājums - vai mums nevajadzētu jaunu, mūsdienīgu - ievēro, es nesaku *modīgu* - mūsdienīgu repertuāru?

Arnolds klusē.

ROBERTS. Es esmu tava pēdējā iespēja - tu taču to zini. Atkārtoju: vai mums gadījumā nevajag jaunus gabalus?

ARNOLDS. Nē... jo mēs esam...

ROBERTS. (*pārtrauc*) Atbilde - *jā* vai *nē*, un uz uzdoto jautājumu! Pirmā atbilde pieņemta. Skaidrs, ka mums vajag jaunus gabalus, skaidrs. Dzīve iet uz priekšu, tā, *nafel*, ir. Es negribu, lai jaunas meičas skatās, pa kuru galu man smiltis birst!

Arnolds Roberta neveiklajiem smiekliem nepievienojas.

ROBERTS. Jautājums numur divi: jāsāk no Truša. Cik ilgā laikā viņa varētu dabūt to gatavu - vismaz četri, pieci jauni gabali. Tad leģenda tiešām atgriezīsies! Lūdzu, jā - mēs neesam miruši! Sirmi, bet dzīvi! Ar savu skatienu uz šodienas pasauli, *nafel*, teiksim tā! Gudrāku, jā, gudrāku skatienu, vai ne?! Un tagad pats galvenais - jautājums numur trīs: nekas neatgriezīsies, nekas mums neiznāks, ja mēs nemīlēsim viens otru - piekrīti! Jautājums numur četri: Trusis ir tavs. Mūžīgi mūžos... Tikai nepārproti: man, redz, vairāk nevajag, atdošu atpakaļ - tā tas nav. Man vajag... tas ir - tiešām nevajag! Bet... ai, *nafel*, tu taču saproti, labi saproti... Jā vai nē! Tikai neklusē: tā mēs leģendu neatdzīvināsim! Ja tu neatbildēsi, es piecelšos un iešu prom, goda vārds, *nafel*! Dzirdi?! Tas ir pārāk nopietni - mēs taču te nepļerkstam par, es nezinu, netīrām zeķēm, ne?! Jautājums numur pieci: kā mēs turpmāk dzīvosim?... Nē, goda vārds, es eju prom, *nafel*...

ARNOLDS. Aizmirsti par Trusi...

ROBERTS. Man tas vēl rakstiski, *nafel*, jāizdara?

ARNOLDS. Viņa nepiedalīsies.

ROBERTS. Labi. Mums tikai gabalus vajag.

ARNOLDS. Tukšs numurs.

ROBERTS. Viņas sirds ir atvērta, rītdienai atvērta! Varbūt pat par daudz: kādam pat varētu būt grūti izturēt - uz priekšu, uz priekšu, kaut ko jaunu, vēl, vēl, vēl!... Ko es tev stāstu: tu taču pats labāk zini!

ARNOLDS. Tu viņu nepazīsti.

ROBERTS. Es nepazīstu?!... Nē, nu, protams, ne, bet...

ARNOLDS. (*par biksēm, magnetofonu*) Es jau trīs reizes esmu viņu piespiedis to visu nest atpakaļ no miskastes.

ROBERTS. Tu nepazīsti viņu! Trusim tikai vajag perspektīvu: konkrētu, taustāmu...

ARNOLDS. Viņa te šodien bija tikai mīļā miera labad: es taču esmu kā mazs bērns...

ROBERTS. Es pazīstu viņu...

ARNOLDS. Neviena īsta soļa, neviena smaida, viņa neiedziedājās, pat neklausījās!

ROBERTS. Re, arī viņa saprot - leģenda nedrīkst šņākt un krākt: tai jāatgriežas... atjaunotai, teiksim tā, *nafe!*

ARNOLDS. Viņa labāk dzīvošot kā... tāda pelēka lauku pele! Bet dzīvošot.

ROBERTS. Tu taču nerunā par Trusi!

ARNOLDS. Kāpēc viņai vajadzēja tevi?

ROBERTS. Labi, labi, labi: man viņu vajadzēja! Lūdzu, sit! Ātri, tūlīt! Nav laika!

ARNOLDS. Bet no manis viņa tomēr prom negāja! Trīs gadus...

ROBERTS. Tas bija tik pazemojoši...

ARNOLDS. Es uzvarēju, es...

Brīdi abi klusē.

ROBERTS. Ej tu - es nezinu, kā ar viņu runāt...

ARNOLDS. Mēs varētu iztikt arī bez sievietes balss. Tas vien taču norādīs, ka mēs esam citādi: jauni, ne tie vecie. Tie vecie, bet... gudrāki, tu teici, vai ne? To pamanīs. Jau ierakstā mēs būsim citādi. Arī *Osi* es varu dziedāt pats. Piekrītu: mums zobiem, nagiem jāturas laikam līdzī. Un kad sāksies koncerti, es taču varu kādu citu apmācīt. Dziedāt nav obligāti.

Viņš dejo spoguļu priekšā ar iedomātu partneri.

ARNOLDS. Jaunu meiteni, pavisam jaunu! Tas taču būs zīmīgi, tik zīmīgi! Tas taču ir tas, ko tu gribi - lūdzu! Mēs atgriežamies! Jauni, atjaunoti, spēcīgi un svaigi! Bet gudrāki!

Dungodams takti, viņš ir uzrāvis kājās Robertu un nu velk viņu līdzī pa istabu partneres vietā. Roberts vairās un smejas. Uz vienu acumirkli

Arnolds gan strauji stājas.

ARNOLDS. Tikai sarunāsim vienu: no Aleksīša neko neņemam, ja!

ROBERTS. Kāpēc?

ARNOLDS. Kaut kādi principi taču man arī ir, ne, *nafel?!!*

Arnolds cieši skauj Robertu.

ARNOLDS. Paldies, paldies tev! Es taču patiešām būtu te sapuvīš, jā. Skatīsimies taču dzīvei acīs. Ne, *nafel?!!*

ROBERTS. Es arī esmu tik... laimīgs. Banāli vārdi, vārdi... Vecums tāds laikam, ne?

ARNOLDS. Bērna prātā!

ROBERTS. Un nemaz nav kauns!

Smejas abi.

ROBERTS. Es palūgšu vienai - kā tu saki - *haizivij*, skanošo: atpirksim autortiesības, un uz priekšu!

ARNOLDS. Mēs vēl esam! Esam!

ROBERTS. Un tu neticēji man, *nafel!*

ARNOLDS. Iesit man, sit: es neticu, ka dzīvoju! Nu, bliez, *nafel!!!*

Roberts uzsit Arnoldam vien viegli pa muguru, taču viņš ļoti strauji pārvēršas.

ROBERTS. Piedod! Tu pats liki! Dzirdi! Zāles?!...

ARNOLDS. No kā? Pirkst.

ROBERTS. Izbeidz, *nafel!* Nauda nav... nu, slikta, ja tā dara labu. Tev, sabiedrībai. Jūs to esat pelnījuši...

ARNOLDS. Kādas autortiesības?!

ROBERTS. Truša, loģiski. Viņa taču mums neatteiks, ne. Ja mēs vēl abi tā Žēli palūgsim, ne? Uz celīšiem, ne?! (*smejas*)

ARNOLDS. Mums itin nekas nav jālūdz!

ROBERTS. Tie ir viņas gabali: likums...

ARNOLDS. Paskaties uz sevi, paskaties! Tu pats nekā nemani?!

Arnolds ir nostādījis Robertu spoguļa priekšā.

ROBERTS. Tas ir kečups...

ARNOLDS. Es tevi vairs nepazīstu! Jūs visi esat no citas planētas!

Viņš sit Robertam pa krūtīm.

ARNOLDS. Jums te visiem kaut kas vispār ir?! Tukšums! Nē, mikroshēmas, lampas grab! Likumi! Paragrāfi Žvadz!... Tie ir mani gabali! Mūsu, visu dziesmas! Leģenda nav un nevar būt viena cilvēka īpašums! Nē, esi tik laipns un klausies, *nafel!* Tavi komentāri mani neinteresē! Stāvi, skaties! Tev blakus ir dzīvs cilvēks! Nevis... *nafels!*

ROBERTS. Ar tevi neviens nestrādās, neviens!

Roberts gan no Arnolda ciešā tvēriena izrauties nespēj.

ARNOLDS. Vai es ar kādu gribēšu, lūk, jautājums! Tās ir manas dziesmas, manas! Bez manis to gluži vienkārši nebūtu, un tu to zini: es esmu to avots, teiksim tā. Radītājs. Tās ir mīlestībā dzimušas, jā! Esī tādu vārdu dzirdējis, esi?! Nebūtu manis, nebūtu Truša dziesmu, nebūtu leģendas! Un tu to labi zini!

ROBERTS. Es, *nafel*, eju prom!

ARNOLDS. Un es labi zinu, kāpēc! Trijos gados neviena dziesma! Jā, jā, jā - tikai tagad nāk apskaidrība, vai ne?! Dziesmas dzimst mīlestībā, nevis... piedod, kopojošies! Tu nemaz nevarēji mani sāpināt, nodarīt man pāri: tev kāda dziesma ir veltīta? Kaut kā nav dzirdēts! Skatīsimies dzīvei acīs! Skatīsimies visi reizē! Un vienalga neieraudzīsim! Viņa mīl mani. Redzi, tu klusē!

ROBERTS. Dziesmas mīlot dzimst...

ARNOLDS. Jā! Piedod, atvaino, man *Žēl, pardon, eskuzimā, sorrī*. Mīlot!

ROBERTS. Es pilnīgi tev piekrītu.

ARNOLDS. To apstrīdēt nevar!

ROBERTS. Tev pilnīga taisnība.

ARNOLDS. Jā, kaut ko es šai pasaulē tomēr zinu arī!

ROBERTS. Tā tas ir pilnīgi noteikti.

ARNOLDS. Kas?

ROBERTS. Tas, ko tu teici.

ARNOLDS. Ko tad es tādu teicu?

ROBERTS. Nav mīlestības: nav dziesmu.

ARNOLDS. Putns klusē, tieši tā!

ROBERTS. Nav jau: klusē.

ARNOLDS. Kas?

ROBERTS. Putns. Ar saldo balsi.

ARNOLDS. Par ko tu runā?

ROBERTS. Par tevi. Klusē, jau sen.

Arnolds klust uz labu brīdi.

ARNOLDS. Bet tev nav pat bijis... Man tās bija!

ROBERTS. *Bija* - pagātnes forma.

ARNOLDS. Tās nemirst! Dziesmas ir mūžīgas!...

ROBERTS. Spēkā arī tad, kad viss cauri.

ARNOLDS. Spēkā... Paldies, viss. Vari iet. Brīvs. Man no tevis nekā nevajag. Un nav vajadzējis. Tev vajag. Bet es atsaku. Ej. Ej, ej.

Tomēr Roberts pat nepakustas, vien rāmi lūkojas Arnoldā.

ARNOLDS. Un tagad tu te klusēsi, ja?! Iebrīdi, pabradāji kā pa pļavu, un tagad klusē!... Atzīsti vismaz: *biju netaisns!*... Bez manis, patiesībā, nebūtu arī tevis, tevis, kāds tu tagad te stāvi! Es esmu to kādreiz grūdis tev sejā?... Mani bērni, starp citu, ar lepnumu nēsā tavu uzvārdu!...

Roberts klusē joprojām.

ARNOLDS. Es taču nesākšu te filozofēt. Jā, ir tagad tāds laikmets: dziesmu nav. Nu un? Ko tad es te varu darīt - ir šķietamība, troksnis, nav dziesmu, īstu dziesmu. Man riebjas filozofēt. It īpaši par lietām, kas katrai tantiņai uz ielas redzamas. Nekad un neviens mums vairs nedziedās. Jāsamierinās. Bez garas filozofēšanas. Tāds laiks...

Viņš ieslēdz magnetofonu, taču tas vairs nekādi nav piedabūjams griezties: vien šņāc un klakst. Arnolds klusē vēl labu brīdi.

ARNOLDS. Viņa daudz var prasīt?

ROBERTS. Gan jau nokaulēšu.

ARNOLDS. Tas būtu tikai un vienīgi godīgi...

ROBERTS. Tu nu gan esi netaisns!...

Abi sāk smieties reizē. Aizvien pamatīgāk un skaļāk, asaras slaucīdami. Taču pēkšņi Arnolds ķer Robertu pie rokas - viņi mirklī klust. No durvju puses, no dzīvokļa dziļuma skan ģitāra - spēlētājs mazpamazām piemeklē īstos akordus: ir tapusi melodija. Tad atskan arī balss: dzied Liene. Vārdus gan tik tālu saklausīt nevar.

ARNOLDS. Tā ir jauna, jauna...

ROBERTS. Pagaidi, klusu!!!...

Abi čukst.

ARNOLDS. Jauns gabals!...

ROBERTS. (*pūlēdamies atkārtot tik daudz, cik spēj saklausīt*)

... dari to, kas tev tik der...

...sper soli, trusi, soli sper...

ARNOLDS. *Trusis* skan citādi!...

ROBERTS. *...sper soli, trusi, soli sper...*

ARNOLDS. Temps, temps! *Trusi* tā neņaud!...

ROBERTS. *... sper soli, durvis vaļā ver...* Tas pats! *Trusis!*

ARNOLDS. Tie paši vārdi! Bet dziesma!...

ROBERTS. Vai tad *Trusis* mācēja spēlēt?...

Abi klausās Lienes dziesmā gluži sastinguši. Pēkšņi Arnolds metas pie tuvākā spoguļa - veikli sakārtojas, pieglauž matus.

ARNOLDS. Pagaidi, ja...

Viņš dodas uz durvīm, taču Roberts stājas ceļā.

ROBERTS. Tu tagad vēl nedrīksti iet: pēc visa tā...

Arī Roberts aši nospoguļojas, taču tagad Arnolds jau tver viņu aiz rokas.

Abu čuksti kļūst visai skaļi.

ARNOLDS. Pēc kā? Atbildi!

ROBERTS. Es tūlīt, es tevi pasaukšu - es atzīšos, izstāstīšu visu: man jāpanāk, ka viņa saprot un piedod tev. Nevēli man veiksmi!

ARNOLDS. Es varu pats!

ROBERTS. Tu gribi, lai viss sākas atkal no jauna, *nafel*?

ARNOLDS. Kas sākas? kas ir bijis?!

ROBERTS. Tu gribi, lai tas atkārtojas?!

Roberts ir jau durvīs, taču Arnolds rauj viņu atpakaļ, tomēr arī pats gan tālu netiek: Roberts cieši tura viņa piedurkni.

ROBERTS. Bez manis tu te vienalga būtu sapuvis - pats teici!

ARNOLDS. Tā dziesma ir man, saprati, man! *Trusis* ir mans!!!

Viņi jau stīvējas durvju ailē.

ROBERTS. Tas vairs nav tas *Trusis*! Tavs bija vecais!

ARNOLDS. Ir *Trusis* mans! Ar visu Trusi!!!

ROBERTS. Tas ir jaunais *Trusis*!

ARNOLDS. Tas ir tas!

ROBERTS. Nē, tas nav tas!

ARNOLDS. Nē, tas ir tas! Un nav tas!!!

ROBERTS. Tas ir tas!

ARNOLDS. Es!!!

ROBERTS. Nē, es!!!...

Brīdi viņi pūlas pierādīt viens otram savu taisnību ar neartikulētām skaņām, tad reizē izsprūk pa durvīm laukā. Otrpus tām kaut kas krīt un gāžas - vēl labu laiku. Taču tas netraucē Lienei dzīvokļa dziļumā dziedāt tālāk. Istabā ir palicis vien vecais magnetofons - tas joprojām šņāc un bezspēcīgi klakst.

PRIEKŠKARS.